

РОДОВО ИМЕННИЕ

НАЦИОНАЛЕН
СЕДМИЧНИК

ГОДИНА II, БРОЙ 16 (25)
17.IV.-23.IV.2006

ВЕСТНИК ЗА ЧОВЕКА И ПРИРОДАТА • ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

ЦЕНА 0.50 ЛВ.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща и двор с размер от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, лозе, поляна), включваща домашните и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, независимост от социалната и политическата система и свобода на потомците от тях.
Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложените и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ИНСТРУКЦИЯ ЗА ЩАСТИЕ

Академик Виктор МЕДИКОВ

Човек е роден за рая. Той трябва, дължен е, да бъде щастлив. Това е заложено свише. Всичко ни е дадено още преди раждането, в това число и щастието. Но как да го вземем в тайна със седем печата. Колкото повече печата счуваме, толкова по-страшна става тайната.

В стремежа си да измери формулата на щастието, да направи щастливи децата, внуците и всички свои близки, авторът трябваше за дълго време да изостави обичайните си занимания, в които до този момент бе постигнал сериозни успехи, и да се заеме с изследвания.

Последните потвърдиха това, което отдавна е известно. Но информацията не достига до хората, особено до децата. Пълнят главите ни с нещо съвсем друго – с лъжливи ценности.

Авторът смята, че изложените по-долу мисли ще позволят на желаещите, в крайна сметка, да се замислят за пътя, който води към истината.

ИНСТРУКЦИЯ ЗА ЩАСТИЕ

Или къде довеждат и отвеждат мечтите
Не просвеждам тези,
които не могат да
почувстват тъга, не уча
равнодушните, не
повтарям два пъти на
този, който
не може да отлочи своя въгъл
от останалите три.

Конфуций

Не му е дадено да разбере,
че човек разполага с
всичко, за да осъществи
мечтата си.

Пауло Коелю

Мисълта е материална

Това е аксиома. Защо тогава има толкова много нещастни хора? Та нали всеки иска да бъде щастлив и мечтае за собственото и това на близките си благополучие.

Да се опитаме да разберем. Къде довеждат и отвеждат мечтите?

Очевидно е, че подобно на действителността, мечтите също биват различни: по отношение на целите си, по отношение на чистотата на помислите, по своята сила. Те могат да бъдат както светли, така и тъмни, временни или постоянни, ясно формулирани и разтегливи. Всички хора имат различни проблеми. На едни супата им е рядка, на другите диамантите са

им малки.

Видно е, също така, че тъмните мисли и мечтите на лошите хора водят към пропаст. Тук всичко е ясно. В продължение на много години безотказно действат формулите, заложени в народните мъдрости:

- каквото посееш, това ще пожънеш;
- който копае яма другиму, сам пада в нея;
- не плюй в кладенеца, че може сам да пиеш от него;
- който меч вади, от меч умира...

Затова нека разгледаме ситуацията, които не са толкова очевидни, ситуации, в които "ти се иска да стане колкото е възможно по-добре, а се получава както обикновено".

На стр. 10

ПРЕКЛОНЕНИЕ И ВЯРА

Два дни преди Възкресение Христово (Великден) на Разпети петък сутринта в края на вечернята се изнася от Светия олтар светата плащаница. Тя е символ на Христовия гроб. Присъстващите в църквата християни я посрещат коленичили.

В края на утринното богослужение духовниците и присъстващите богомолци обикалят с нея църквата, след което се полага на светия престол. Там тя престоява до Възнесение господне (Спасов ден).

Най-древната в света плащаница е Торонската. Изследователи са доказали, че тя е тази, с която е било обвито тялото на Спасителя. Сега всеки православен храм претежава плащаница. Те са изработени от висококачествени копринени и ленени платове на три ката, бродерията е от копринени, златни и сребърни нишки. Изображенията са ликът на Исус Христос, ангелите над мъртвото му тяло и други орнаментални мотиви и канонични надписи.

Целувайки плащаницата, богомолците изразяват своята почит, преклонение и вяра в Спасителя.

Екатерина СТАЕВА, Велинград

На 20 май (събота), в град Хасково ще се проведе национална среща на читателите на книгите „Звънящите кедри“. Целта на срещата е създаването на Общобългарска организация и подобряване на координацията между отделните градове за по-бързо намиране на земя и изграждане на селища от родови имения.

**За потвърждение за участие, моля да се обръщате към организатора Иван Иванов
тел.: 038644080,
GSM: 0886303361,
e-mail: imiv@abv.bg**

Понеже нямаш възможност самостоятелно да се запознаеш с огромния обем информация и още по-малко да я анализирам, се обърнах към няколко известни специалисти-политолози, за да анализират независимо един от друг ситуацията и да направят своите изводи.

След три месеца получих първото заключение от единия специалист, а след известно време и от останалите. Излагайки своите изводи с различни думи, независимо един от друг, тъй като не се познаваха помежду си, те бяха направили приблизително еднакви заключения. Ще цитирам една типична извадка:

“...Срещу идеите, изложени в серията книги „Звънящите кедри“ се провежда целенасочена, ярко изразена кампания с цел недопускане на тяхното разпространение в обществото...”

Основните идеи в книгата се отнасят до укрепването на държавата, достигане на най-голямо разбирателство и хармония между различните социални слоеве на обществото чрез благоденствието на всяко отделно семейство. Благоденствието се постига чрез отдаването на всяко желаещо семейство на не по-малко от 10 декара земя за живеене и пожизнено ползване. В контекста на книгите тази идея звучи доста убедително, доминира над останалите. Следователно, опонентите, каквито и аргументи да привеждат, всъщност те се изказват именно срещу тази идея”.

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

ПЛАНИРАНЕ НА ФЕРМАТА

Патрик ВАЙТФЕЛД

Понятията зони и сектори се използват не само за градинския участък, но и за мащабите на фермата, тъй като в този случай имаме работа не с отделно дърво, а с целия горски участък. Съблюдавайки зоналността, най-добре е гората да бъде по-далеч от насажденията, тъй като нея не трябва да наблюдаваме внимателно както градината, а от гледна точка на разделянето на сектори можем да планираме разположението на гората така, че да я използваме за защита от вятъра.

Също така, трябва да обърнем внимание на склона, т.е. на вертикалната планировка. Това ще повлияе на местоположението на гората, ако на територията на фермата има стръмни склонове. Всички те трябва да бъдат засадени с дървета за защита от ерозия. Това е проблем не само на тропиците, както

често мислят - и в гористите райони на страната ни много пасища по склоновете са подложени на разрушение.

Вертикалната планировка трябва да се съобразява с ландшафта, а не да бъде въпреки него. Ниските топли участъци е по-добре да бъдат под ливадата, а не под сама-

та угар, върху която наводненията ще окажат силно въздействие. Постройките могат да бъдат разместени на полегат склон, по възможност южен. Тогава те ще се окажат по-високо от тези участъци, които най-често замръзват и по-ниско от откритите участъци на върха на хълма. Водата

може да съхраняват не там, където се използва, а на по-високо място. С такова разположение ще изключим или ще съкратим необходимостта от провеждането на енергоемки работи по засушаването, отоплението на дома и подаването на вода нагоре.

На стр. 4

ISSN - 1312-7063

В каталога на
РП нашият
номер е

618

Центите остават непроменени!

(Продължение
от миналия брой)

МОЖЕ ЛИ ДА СЕ ОТКАЖЕМ ОТ ХИМИКАЛИТЕ?

Оризопроизводството в Япония сега седи на кръстопът. Фермерите и специалистите са смутени, като не знаят кой път да изберат: да продължават да отглеждат разсад или да преминат към пряко засяване и ако изберат последното, то да разорават ли почвата или не. В продължение на последните двадесет години аз говорих, че методът на прякото засяване без разораване постепенно ще докаже своите преимущества. Скоростта, с която прякото засяване вече се разпространи в префектура Окаяма е добро доказателство за това.

Но има хора, които казват, че завоят към нехимическото селско стопанство е немислим от гледна точка на снабдяването с продоволствия за цялата страна. Те казват, че химическата обработка е необходима за защитата на ориза от неговите три основни болести: изгниване на стеблата, пирикулярозата и петна по листата. Но ако фермерът престане да използва слабите, "подоброени" сортове ориз, престане да внася в почвата твърде много азот и намали количеството вода за напояване, така че оризът да развие силна коренова система, тези болести ще изчезнат и ще стане ненужно пръскането с химически препарати.

В началото червената глинеста почва на моите полета беше непригодна за отглеждането на ориз. Растенията заболяха

масово от петна по листата.

Масанобу ФУКУОКА:

РЕВОЛЮЦИЯТА НА ЕДНА СЛАМКА

С времето това изчезна съвсем.

С вредителите се наблюдава аналогична ситуация. Най-важно е да не се убиват естествените хищници. Проблемът с вредителите възниква тогава, когато полето се намира постоянно под вода или се напоява със застояла или замърсена вода. Най-голяма вреда причиняват есенната и пролетната оризова цикадка, чиито брой може значително да се намали, като се премахне водата от полетата.

Пролетната оризова цикадка, зимуваща в плевелите, може да стане носител на вирус. Ако това се случи, то в резултат могат да се изгубят

10-20% от добива поради вирусни заболявания на ориза. Но ако не се използват химикали, то на полетата ще има много паяци и те ще ви избавят от тази грижа. Паяците са чувствителни към най-малкото вмешателство на човека и това трябва да се има винаги предвид.

Большинството хора мислят, че ако се откажат от химическите торове и инсектицидите, то добивът значително ще се намали. Експертите по насекомите-вредители са установили, че през първата година след прекратяването на използването на инсектициди загубите представляват около 5%. Вероятно, няма да бъде голяма

/Въведение в натуралното земеделие/

грешка да се счита, че още 5% загуби ще има в следствие на отказа от химически торове.

По такъв начин, ако се прекрати заливането на оризовите полета и се откажем от химическите торове и пестицидите, препоръчвани от Селскостопанската кооперация, то загубите през първата година ще са средно около 10%. Възстановителните сили на природата превъзхождат значително нашето въображение и след известно снижение добивите ще започнат да се повишават и постепенно ще надхвърлят първоначалното ниво.

Когато работих на Опитната станция в Коти, аз правех опити за предотвратяването на разпространението на стеблени свредловчик. Тези насекоми проникват в стеблата на ориза и се хранят там, в резултат на което стеблата побеляват и изсъхват. Методът за определяне на уврежданията е прост: вие пресмятате броя на побелелите стебла. На сто растения може да има от 10 до 20 бели стебла. При силни увреждания, когато ни се струва че цялата култура е загинала, всъщност загиналите растения са 30%.

За да се определи степента на увреждането на ориза от стеблени свредловчик едно поле с ориз било обработено с инсектициди, а друго било оставено необработено. Когато изчислили резултатите, се ока-

зало, че необработеното поле с по-големия брой изсъхнали стебла е дало по-голям добив. В началото аз самият не можех да повярвам и мислех, че това е грешка на експеримента. Но цифрите се оказаха точни, защото продължих изследването.

Оказа се, че нападайки по-слабите растения, стебленият свредловчик прави нещо като разреждане. Благодарение на гибелта на част от стеблата, за останалите растения остава по-голямо пространство. Слънчевата светлина може да проникне до долните листа. В резултат останалите оризови растения израстват по-силни, дават по-голям брой плодоносни стебла и дават повече зърна на една метличка. Ако гъстотата на стеблата е много голяма и насекомите не могат да унищожават излишъка, растенията изглеждат напълно здрави, но в много случаи дават по-нисък добив.

Четейки докладите на Опитните станции, вие можете да намерите в тях резултати от изпитанията на практически всички химически препарати, които са в списъка. Но обикновено на малцина е известно, че в докладите попада само половината от тези резултати. Разбира се, това не означава, че данните преднамерено се скриват, но в случаите, когато резултатите се публикуват от химическите компании в качеството на реклама за препаратите, то това е същото, като

скриването на отрицателните резултати. Резултатите, които свидетелстват за по-нисък добив, както в случая със стеблени свредловчик, се разглеждат като противоречиви и се изключват. Разбира се, има случаи, когато унищожаването на насекомите води до увеличаване на добива, но има и други случаи, когато добивът се намалява. В последните случаи докладите за тях рядко се появяват в печата.

От всички селскостопански химикали фермерите с най-голяма охота използват хербицидите и е достатъчно трудно да бъдат убедени да се откажат от това. От древни времена фермерът е страдал от това, което може да бъде наречено "битка с плевелите". Разораването, междуредната култивация, ритуалното пресаждане на ориза – всичко това е насочено основно към подтикване на плевелите. Преди появата на хербицидите фермерът е трябвало всеки сезон да изминава много мили по наводнените полета покрай редовете от ориз, като отделя плевелите с мотика или на ръка. Лесно е да се разбере защо хербицидите са били възприети като божия милост. Използвайки слама и детелина и временно наводняване на почвата, аз намех прост начин да държа плевелите под контрол без тежкия труд на плевенето и без използването на химикали.

АНАСТАСИЯ

Според твърденията на Анастасия в текста на книгата са заложени съчетания от букви и комбинации от думи, КОИТО ВЛИЯТ БЛАГОТВОРНО НА ХОРАТА. Това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, когато на слуха не въздействат звуци, които се издават от изкуствени үреди и механизми.

Естествените звуци - пеенето на птиците, ромоленето на дъжда, шумоленето на листата на дърветата - помагат за положителното въздействие.

защо те дрънчат и пишат. След това същите тези усмихващи се родители ще го омотават в някакви парцали – а на него не му е удобно. То ще се опитва да се освободи, но напразно! И единственият начин за протест – това е крясъкът. Викът на протеста е молба за помощ, вик на възмущение. От този момент този ангел и властелин се превръща в бедняк, в просещ подаяние роб.

На детето един по един се поднасят предметите на изкуствения свят – като някакви блага – нова играчка, нова дреха. И му се дават с внушението, че тези предмети са едни от най-важните в този свят, в който то е дошло. Около него се суетят, като по този начин се отнасят към него като към някакво несъвършено същество. Независимо от това, че е все още някакво малко дете, то вече е най-съвършеното същество във Вселената. В тези заведения, където вие си мислите, че то се обучава, отново му говорят за достойнствата на изкуствения свят. Едва към десетата година мимолетно му споменават за съществуването на Природата като за някакво прило-

жение към нещо друго, по-главно, разбира се, ръкотворно. И большинството хора до края на своите дни не са в състояние да осъзнаят Истината. Простият въпрос: "Какъв е смисълът на живота?" така и остава неразрешен. А той, смисълът на живота, е в Истината, в Радостта и в Любовта. Деветгодишното дете, възпитано в естествена среда, има по-голяма точност в осъзнаването на света, отколкото хората от научните учреждения на вашия свят – признатите от вашето общество учени.

- Стоп, Анастасия. Ти сигурно имаш предвид познаването на Природата, ако неговият живот протече като твоя. Тук бих могъл да се съглася с теб. Но нали съвременният човек е принуден (независимо дали това е добро или не – това е друг въпрос) да живее именно в нашия технократичен свят, както ти го наричаш. Човекът, възпитан така, както ти предлагаш, ще познава Природата и ще е способен да я чувства, но във всичко друго ще се окаже пълен профан. Съществуваат още и такива науки като математика, физика, химия, просто позна-

ването на живата и неговите обществени явления.

- Всичко това за опознания навреме същността на мирозданието са дреболии. Ако сметне за нужно да се прояви в областта на някоя наука, той с лекота ще надмине всички останали.

- Как така изведнъж бих могъл да го постигна?

- Човекът от технократичния свят все още не е изобретил нищо такова, което вече да не съществува в Природата. Дори съвършените ръкотворни механизми са само едно жалко подобие на вече съществуващото в Природата.

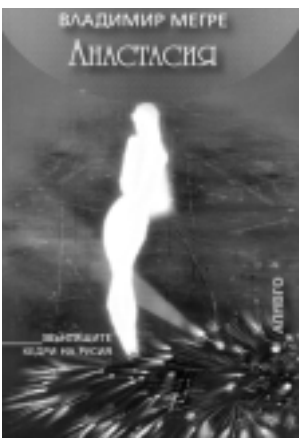
- Добре, дори и да е така, ти ми обеща да разкажеш как може да се възпитава детето в нашите условия и да се развият неговите способности. Само ще те моля да говориш ясно и разбираемо и да ми дадеш конкретни примери.

- Ще се постарая да бъде конкретна – отговори Анастасия. – Вече моделирах такива ситуации и се опитвах да подсказва

ресни неща, отколкото от безсмислени и дори вредни за ползване изкуствени предмети. Преди всичко го помолете да ви помогне, само че го направете напълно сериозно, без всякакви превземки и детето действително ще ви помогне.

Ако садите в момента, тогава можете да го помолите да подържи подготвените за посев семенца или да разкопае лехата, или сам да положи семенцето в подготвената трапчинка. През това време му разкажете какво правите, например по следния начин:

"Сега ще сложим семенцето в земята и ще го засипем с пръст. Когато слънчицето грее, ще затопли земята, на семенцето ще му стане топло и то ще започне да расте. Ще му се прииска да види слънчицето и така ще се подаде от земята едно зелено стебълце, ето такава (може да покажете някоя тревичка). Ако на стебълцето му хареса, то ще расте все повече и ще става все по-голямо и по-голямо и може да се превърне в дърво ли пък в цвете. Аз искам то да ни роди вкусен плод и ти ще можеш да го изядеш, ако ти хареса. Така това малко стръкче ще приготи своя плод за теб." всеки път, когато пристигате на вилата с детето или то се събужда на сунтрина, първата ви работа е да му предложите да отиде и да види дали не се е появило стебълце. Ако видите, че се е появило стебло, зарадвайте се.

(Продължение
от миналия брой)

Помощникът и възпитателят на вашето дете

Това е времето, за което то осъзнава същността на мирозданието, смисъла на човешкото съществуване – този период продължава девет земни години. И всичко, от което има нужда, вече съществува. Родителите не бива да извършават реалния и естествен свят и да отделят детето от най-съвършените творения на Вселената. Но технократичният свят не позволява това на родителите. То вижда таван, края на креватчето, някакви си парцалки, стени – атрибути и ценности, които са изкуствено творение на технократичния свят. И в този свят са неговата майка и нейната гръд. "Значи вероятно така и трябва" – си мисли то. Неговите усмихнати родители му поднасят всякакви дрънчащи и пишящи предмети, играчки, сякаш са негово съкровище. Защо? Детето дълго ще трябва да осъзнава

Нито случайно в живота няма. Няма странни неща. Всичко е на мястото си и е строго програмирано.

Въпреки че всичко около нас се руши, променливите човешки закони не ни дават сигурност, а политиките само си предават щафетите, заемайки високите и доходни постове, ние сме свидетели на Новото – Истинското, което иде! А то винаги е примамливо и дългоочаквано от готовите Души.

Новото за нас, хората, подразбира нов начин на хранене, на мислене, на чувстване, за да издържат телата ни на високите трептения, през които минава сега Земята.

Чрез чистата храна в тялото ни ще протече чиста кръв, която минавайки през сърцето ще оформи прави чувства, а умът ще роди прави мисли. Ще възвърнем първоначалните си здрави тела. Политиките ще създават нови човешки закони в унисон с природните. Така ще върнем хубавите сезони: лято, есен, зима, пролет, за да ни дари земята с плодородието си, защото не с пари ни храни тя! Производителите ще произведат чиста храна без химикали, защото слънцето е, което тори земята. Дрежите ни ще са от естествени материали – памук, лен, коноп, вълна, чрез които телата ни правилно ще дишат. Ще се подготвят лекари, учители, с Нов начин на мислене и приложение на своите специалности. Революция без оръжие и спорове, както между политиките, така и между народа ни! Само така ще си помогнем в тези трудни за всички ни времена, защото не човешката икономика е на преден план, а човекът! Има една могъща сила – Природата – нашият творец и кредитор, чийто закони сме нарушили и сами

НОВОТО ИДЕ! МИРНА РЕВОЛЮЦИЯ!

сме свидетели на последиците от тези нарушения – суши, киши, земетресения, градушки, пожари, войни и те не са случайни, а резултат от нашето невежество.

Още през II век преди н. е. Хераклит казва: „Незнанието е причината...“ Да не се изсичат безразборно горите, да не се избиват животните, както и да не се извличат големи количества злато от земята! Те служат, като балансори на земните енергии – положителна и отрицателна. Нека си припомним пророчеството: „Златото ще изплува на повърхността на земята, а водата ще се скрие. Да знаят хората вода да знаят...“ За да спрем сами да сечем клона, на който стоим, ние долу от народа и горе политиките трябва да участваме в тази Нова революция, за да не ни пометат Вечните – Неизменни –

Природни Закони, които не можем да подкупим с никакви валути от швейцарските банки, защото Те не работят с това човешко изобретение – парите! Не с увеличаване цените на стоките и данъците ще се увеличи производствените мощности на Земята! Махнете химическите заводи! Спрете разпродажбата на предприятията, а ги преустройте да произвеждат здравословна храна. Както всяка машина си има своя „храна“ – бензин, газ или нафта, така и човекът има определената му от природата храна и трябва да се върне към нея, а не да продължава да се храни със свои изобретения. Това не е цивилизация!

Господа политици, вие сте бащите на един народ, на една страна! Спрете вашите ненужни, скъпи екскурзии и се замислете. Обърнете се към народа ни, който е

много трудолюбив и търпелив – Той ще ви научи! Обединете се – не се карайте! Вие първи направете Революция в мисленето си и ще създадете справедливи закони! Обърнете се към Светите книги! Към пророчествата на Ванга! Не беше случайно нейното пребиваване на земята именно в България! Вие сте длъжни да откликнете на нуждите на тоя народ, който ви е гласувал доверие. Ако не се променим, Природата ще ни помете без да ни дели кой какъв е, както вече е започнала! Политици, бизнесмени, отделете от своите огромни спестявания и се погрижете за бедните, за старците, за децата и всичко ще ви се възвърне стократно! Да се засее пустеещата земя! Погрижете се за България, така както бихте се погрижили за своя собствен дом, защото Тя – България е вашият и нашият

Дом! Над нас грее едно слънце за всички ни! Дишаме един въздух! Вървим по една земя – нашата родна земя!

Къде е разликата?
Къде е грешката? В

мисленето ни, което е и нашата гибел! “Малкото камъче обръща колата” казва народното умотворение. Цели цивилизации са се самоунищожавали, поради невежеството си! Нека ние не бъдем поредната! Да спрем да рушим и да започнем да градим Истинския Прогрес на Новото – Вечното! “Назад към природата” е казвал френския енциклопедист Жан-Жак Русо и ние ще трябва да направим същото, ако обичаме себе си! Материята се дели поради липсата на двата компонента Мъдрост и Любов! Докато в индивидуалния, в семейния, в обществения живот съществува общ идеал, животът на всички хора ще бъде хармоничен! Има ли раздвояване, животът се обезсмисля и хората започват да се карат и страдат. Затова е казано в Писанието: „Всеки дом или общество, разделено против себе си, не може да устои“.

**Стефка Енчева
ЙОРДАНОВА,
Димитровград**

Окупантите в действие

В изпълнителните органи на властта... и дори в кметствата е постъпило указание да се считат читателите на моите книги за сектанти и терористи и, следователно, да се противопоставят на всякакви техни начинания - особено на онези, които искат да си устроят свое родово имение в селска местност.

На средствата за масова информация, със заплаха дори за уволняване на журналисти е забранено да разказват за тези начинания. А ако някъде споменат за тях - да е само като за някакви ексцентрики, призоваващи всички обратно в гората - назад в миналото...

Работещите в културните учреждения имат указания да саботират провеждането на мероприятията, свързани с книгите и с идеите, изложени в тях.

Постъпващите от читателите съобщения явно свидетелстват за това, че на територията на нашата страна действа някакво общество, имащо свои агенти в държавните и църковните структури и провеждащо своя разрушителна политика.

Това не е само мое твърдение. За това говорят и професионалните аналитици, запознали се със събраните материали.

Владимир МЕГРЕ

ПИСМА НА ЧИТАТЕЛИТЕ

Здравейте приятели – издатели на вестник „Родово имение“!

Аз съм украинка, но живея вече повече от 15 години в България, в гр. Видин. Приех със сърцето си и с душата си идеите, дадени на човечеството чрез Анастасия; а когато се запознах с първите броеве на вашия (и вече нашия) вестник,

бързах да споделя с приятелите си радостта от осъзнаването, че тези идеи се реализират. Почувствах се съпричастна към тази мощна вълна на общочовешко обновление, възраждане. Пожелавам ви успехи в багаторворната ви работа, а също така пролетно вдъхновение към нови полети.

Преснихма няколко листа от моята книга „Книга домашного умения“, автори А. М. Барановский и Н. А. Дробница, издадена в Киев през 1987 г. от издателство „Техника“.

Къщички за птички и така удобни и разпространени в миналото “погреба” – руски и украински, в които целогодишно се поддържа

постоянна температура, подходяща за съхранение на всякакви видове продукти, мисля че ще заинтересуват и други читатели.

Бъдете здрави и нека Любов и Светлина да ни ръководят всякога!

С приятелски поздрав:

**Олга ИВАНОВА,
Видин**

ЗДРАВЕЙТЕ Г-Н ПАНЧЕВ,

Искам да благодаря на Вас и на целия колектив на вестник “Родово имение”, за това че редовно ми изпращате броеве от него.

Наскоро разбрах от една приятелка на майка ми, че имаме симпатизанти и във Винаца. Това е едно красиво бивше село, вече квартал на Варна. Те са си сформирали там мини клуб на анастасийците. Дадох им броеве от вестника. Харесали са го изключително много и са решили да се абонират.

Вестникът, който списвате, е много хубав, интересен и полезен и съм убедена, че симпатизантите му ще се увеличават непрекъснато.

Просто исках да споделя с вас тази добра новина.

С приятелски поздрав:
Веселина ЧОКОВА

СОБСТВЕНА ЕЛЕКТРОЕНЕРГИЯ В СВОЕТО ИМЕНЕ

Втора част

Олег КАЗАКОВ

Не приемайте на вяра думите на "знаещите" специалисти, които се осланят на нормата, **мислете** сами. Напълно е възможно, нормите за нужното електричество да не са пресметнати за вас.

Така че, ако ви кажат, че трябва да започнете да пресмятате, като тръгнете от 1 кВт на човек, усъмнете се, седнете и пресметнете с калкулатора.

Започваме с осветлението

Да допуснем, че вие имате къща с три спални. В добавка на това – антре, гостна, кухня, две стълби и мазе.

Спомнете си как гори 100 Вт лампа. Тя е напълно достатъчна за осветяването на една стая. За гостната ще добавим още една, а за стълбищата и мазето ще вземем по 60 Вт.

По употребената електрическа енергия 100 ватова икономична лампа съответства на 30 ватова, а 60 ватова – на 15. Значи, цялата употребявана мощност при вас е общо 255 Вт. Тоест, ако вие ги включите едновременно всички, то употре-

бената електрическа енергия е 255 Вт/час.

Но вие няма да правите така! Ако имате четиричленно семейство и всички си седят вечерта в различни стаи, то трябва да горят максимум пет лампи, т. е. максимум 150 Вт/ч.

Вие използвате осветлението само вечер, тоест 5-6 часа в денонощие. По този начин вие хабите за едно денонощие само 900 Вт/ч за ос-

ветление, ще добавим към това 100 Вт за отиването до мазето и други неочаквани включения, и получаваме 1кВт/ч в денонощие.

Пране и гладене на бельо

Автоматичната пералня - машина без електрически нагревател за водата употребява около 600 Вт/ч. Пълният цикъл рядко надвишава един час.

Ако вие смятате, че ще перете три пъти в седмицата, то за месец вие ще изхабите за пране 7200 Вт/ч. Ще отделим за гладенето на бельото 20 минути на ден – добавяме още 300 Вт/ч.

Резултат:

- ден за пране и гладене – 900 Вт/ч.

средно денонощен разход – 360 Вт/ч средно на ден (12 x 900): 30 дни).

Подаване на вода

Мощността на помпите за вода обикновено е 250-500 Вт. Взимаме помпа от 400 Вт. Ще се възползваме от нормата за употребата на вода – 40 л. на човек в денонощие. За четиричленно семейство – 160 л/денонощие.

Такава помпа може да подава вода до 1,5 куб.м/ч, тоест за осигуряването на вода за всички членове на семейството тя трябва да работи малко повече от час (може да си вземете по-мощна помпа и да подавате водата за десет минути).

Резултат: 500 Вт/ч в денонощие.

Общо, по първата група за употребена електрическа енергия: средно денонощен разход – 1860 Вт/ч (1000 + 360 + 500).

Максимален разход за денонощие – 2400 Вт/ч (осветяваме, перем, гладим и разливаме вода).

Минимален разход в денонощие – 1500 Вт/ч (не гладим, не перем).

Останалите групи за употребяване на електроенергия можете да пресметнете сами, а по-нататък в тази статия ще използваме само първата група и то в най-лошия ден, а именно 2400 Вт/ч в денонощие.

Акумулаторни батерии

Акумулаторите са много употребявани стопански прибори. Те запазват всеки ват електрическа енергия, който вие не сте успели да изразходвате.

Вие си спите и в къщата нищо не работи – енергията се натрупва, вие сте отишли на работа и в къщата няма никой – енергията се натрупва, вие използвате само две лампи – останалата енергия се натрупва.

Но ето, задава се лош ден – нито вятър, нито слънце, т.е. акумулаторът не се зарежда. Енергетиките в този случай пресмятат по принципа: за колко време стига енергията на акумулатора, ако се включи цялото съществуващо натоварване?

Трябва да се разбира така, че ако изведнъж забележите тъмнина и пълно безветрие, то веднага включвате всички елект-

рически прибори и седите със секундомер в ръка, злобно потривайки ръце: "Ето сега ще видя, кога ще пукнеш...", като мислите за акумулатора. Това са глупости!

Но все пак – да пресметнем. Нека вашата съвест да не ви е позволила да изключите ютията и трите лампи, т. е. вие сте решили да умъртвите акумулаторите си с натоварване от 2000 Вт.

Четири акумулатора, всеки с мощност по 190 А/ч, ще престанат да ви снабдяват с енергия след 4 часа.

Но ако имате достатъчно ум, в този случай да използвате само 10 лампи едновременно за осветление, то батерията ще работи 26 часа.

Но ако отчетем, че осветлението ни трябва само 6 часа в денонощие, то при пълно безветрие и абсолютна тъмнина ние ще можем да живеем при електрическа светлина цели 4 денонощия! При това слънцето може да не изгрява...

За да разберем колко време Т (ч) е необходимо на батерия с мощност С (А/ч), за да се разреши под въздействието на натоварване с мощност Р (Вт) използвайте следната формула: $T = (C \times 8.5) / P$.

От стр. 1

Две британски ферми предлаганите от пермакултурата системи могат да бъдат организирани за производство на растителна, растително-млечна и месна храна. Изборът изцяло зависи от човека. Безусловно, тази жестокост към животните, която се практикува в големите ферми, е абсолютно неприемлива. Но отглеждането на животни във фермата има и своите определени екологични предимства. Наред с очевидната полза, която те носят на почвата, животните могат да използват това, което ние не искаме или не успяваме да използваме. Вече дадохме примера с пилетата, които събират падналите зърна на пшеничното поле, друг пример са тревоядните животни, които пасат по земята, непригодна за израстване на зърнени растения. От друга страна, животновъдството има и отрицателни страни, тъй като, ако храним животните със зърно, то голяма част от него оти-

ПЛАНИРАНЕ НА ФЕРМАТА

ва за тяхното отглеждане. В резултата на това ние ядем само 10% от произведената хранителна продукция.

В Британия вече има няколко фермера, използващи принципите на пермакултурата в животновъдството.

Един от тях е Брус Мар-

шал, който развъжда овце на Пентландските хълмове в Шотландия. Той съумял да извлече полза от биологични ресурси – дъждовните червеи. Почвата на този участък била типичната за хълмовете - кисела, блатиста и ниско плодородна. Традиционният подход към нейното по-

добряване в ключвал прокарване на дренажни тръби, оран, сеитба, естествен и изкуствен тор, което трябвало да се върши и за в бъдеще. Това е много скъп подход, изискващ големи материални загуби и е възможно да не даде навсякъде очакваните резултати.

Вместо това той избрал икономична програма в съответствие, с която обогатил почвата с фосфати и тор, за да намали киселинността им, докато почвата не станала годна за отглеждане на детелина и поддържането на живота на червеите. След това върху обраслия с трева

участък той посадил детелина, която да се приспособи към живота на останалите растения. И накрая накопал червеи от плодородната почва на долината и ги пренесъл на хълмата. Детелината, усвоявайки азота от въздуха, дава този азот, който ние бихме добавили чрез изкуствен тор, а червеите понижават киселинността и така подобряват структурата на почвата, за да отпадне необходимостта от дренажни работи. Цялата прелест на тази система се състои в това, че за да заработи тя са нужни съвсем малко материални разходи, а от момента, в който започне да действа, не са и необходими никакви допълнителни материални вложения. В резултат на това производителността на фермата се увеличава почти два пъти.

Артър Холинз – фермер от Шропшир. Той възродил "фоггадж" – традиционния метод за хранене на

едър рогат добитък и овце. Този метод рязко съкращава обема на тежките работи в животинската ферма, тъй като не трябва да се правят силози, сено, да се наторява почвата, да се оре и сеете.

Фуражът за животните през зимата се съхранява много просто: в края на лятото или есента трябва да се ограда за животните участък, върху който междувременно ще поникне свежа трева. Именно тази трева се нарича "фоггадж" и тъй като тя е висококалорична, ще бъде питателна и вкусна през цялата зима.

Макар и да звучи неправдоподобно, тази система работи и вече десетилетия носи доход на Артър и неговото семейство. Грижите за добитъка и пасищата е работа денонощна, но не и трудоемка. За изпълнението на целия обем работа е необходим само един трактор, който веднъж годишно да набразди. При такава система получената енергия много пъти превъзхожда загубената.

гр. София, бул. "Драган Цанков" 1
тел.: +359 2 865 71 56
мобилен тел.: + 359 89 868 8310
www.egida-sofia.bg

Конната база на общинска охранителна фирма "ЕГИДА-СОФИЯ" ЕАД се намира в Борисовата градина в столицата и заема площ от 7 000 кв. м. Тя е модерно спортно съоръжение, което разполага с всички условия и удобства, свързани с обучението по конен спорт. Сред услугите са езда на корда за начинаещи, свободна езда за напреднали, езда на пони, с включена специална програма за обучение, в която са заложени непрекъснато наблюдение и помощ от страна на инструктор.

ЗЕЛЕНИ УЧИЛИЩА

За родителите и техните деца в околността на село Опицвет, сред екологичността природа:

- ✓ От 1 до 10 април 2006 г.
- ✓ От 20 до 30 юни 2006 г. на черешова градина на палатки

Организатор: Божидар Даскалов

Сл. тел. 967 11 05
GSM 089 978 40 05 • дом. тел. 931 43 71

Евлия Кушнер
БЕЗКРЪВНАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Вече излезе на пазара "Безкръвната революция" от големия приятел на Владимир Мегре - писателя Евлия Кушнер. Може да поръчате първата книга от поредица "Анастасия" на тел. 02/962-16-86 и GSM 0888 69 33 59

КОНЦЕПЦИЯ ЗА СЪЗДАВАНЕТО НА ЕКОСЕЛИЩА В БЪЛГАРИЯ

Може ли България, независимо от сложното икономическо положение, да стане стабилна и богата държава, създаваща условия за хармонично възпитание на новото поколение?

Може ли човек в съвременните условия да се занимава с любимото си, но недоходно занимание и при това да обезпечи себе си и своето семейство с всичко необходимо, за да живее задоволено?

Може ли страната ни, имаща научен потенциал, в пълна степен да го реализира и да постигне високо равнище на благосъстоянието на своите граждани?

Възможно ли е да се решат хранителният и жилищният проблем, проблемът с безработицата, със социалните болести на обществото, с обедняващите села и замърсените градове?

Как да се спре нарушаването на природния баланс, да се прекрати безумното "изсмукване" на природните ресурси, да се прекрати ерозията на почвата, замърсяването на реките и водоемите, да се възстановят екологически чистите условия за съществуването на човека?

Как да се възстанови здравето на нацията?

Как да не се повторят грешките на икономически развитите страни в техния стремеж да се създаде общество от консуматори?

Много от гореспоненатите въпроси може да отнесем не само като проблеми на нашата страна, а като международни проблеми, които в една или друга степен се проявяват практически във всяка държава.

Тази концепция разглежда вариант за комплексно решение на голяма част от гореизложените въпроси, опирайки се на обществените организации, прогресивно мислещите представители на държавните органи, бизнеса, научните кръгове и на поддръжката от средствата за масова информация.

В текста са използвани следните основни термини:

Родово имение – участък земя с размер от 1 до 2 хектара, частна собственост на семейството, живеещо на тази територия. Размерът и формата на участъка трябва да бъдат достатъчни за пълното самообезпечаване на семейството и представлява само по себе си цялостна устойчива самодостатъчна екосистема, където е реализиран принципът на симбиоза между човека и природата.

Екоселище (родово селище) – това е населен пункт, в който всяко семейство ще живее в собствено родово имение. Екоселището представлява територията с разположените на нея родови именения, необходимата инфраструктура, съоръжения и територия за общо ползване (училище, бизнес център, спортни съоръжения, културни заведения, паркове, икономически съоръжения и т.н.) Екоселището е длъжно да има свой устав, който да забранява нанасянето на вреда на природата в резултат на всякаква дейност, спазване на общата естетика на селището, някой вътрешни правила и т.н.

Екополис – крупно (много голямо) екоселище или териториално обединение на няколко екоселища с развита ин-

фраструктура и система за икономическо самообезпечаване. Екополисът притежава система от общо ръководство на стопански и социално необходими дейности (образование, здравеопазване и други). В частност, екополисът има организационни, финансови и бизнес структури за организация на работна дейност - строителство на инфраструктурата на селището, придвижването към външния пазар на продукцията, събрана и произведена в селището, организация на бартерно разплащане в екополиса, поддръжка и внедряване на нововъведения, изобретения, технологии и т.н.

1. Идея и цел

Предлага се нов подход за разрешение на многобройните проблеми на човешкото общество и държавата, за преосмисляне на възгледите на човека към обкръжаващия го свят и създаването на нов начин на живот, в основата на който стоят любовта към природата, идеята за симбиоза между човека и природата, доминиране на духовното развитие на човешкото общество над технократското.

Новата система от възгледи се опира на преосмисляне на обкръжаващата ни действителност, на мястото на човека в обкръжаващия го свят, разбиране на целите и пътя на развитие на човешката цивилизация, което и обуславя необходимостта от реализация на новия начин на живот.

Едно от основните направления на действие е създаването на нови населени места – екоселища, и преобразуването в екологически на съществуващите населени места. Основа на екоселищата трябва да станат родовите именения. В екоселищата се предполага комплексно решение на много проблеми, стоящи пред съвременния човек:

- Създаване на система за поддръжане на екологичното равнове-

сие в местата на живееене и стопанска дейност на човека, доминиране и възстановяване на живата природна среда.

- Въвеждане на нова система на земеделие, където за сметка на природните методи на организация в екосистема, растенията ще израстват и плодоносят с минимални усилия на човека, възтановявайки плодородния слой.

- Създаване на система за самообезпечаване на човек, като минимум, хранителни продукти.

- Въвеждане на технологии за строителство на екологически, енергонезависими домове.

- Широко въвеждане на екологични системи за енергийно самообезпечаване, използване на възобновяеми източници на енергия.

- Създаване на нова система на образование и възпитание на децата, взаимодействие на децата и възрастните.

- Реализация на нов подход за съхранение на здравето.

- Създаване на среда, начин на живот,

обезпечаващи духовното израстване на човек, неговата самореализация, постигането на щастие.

Цел:

Създаване на условия за разрешение на икономическите, социалните, екологическите проблеми на обществото, а също и за духовно развитие, разкриване на творческия потенциал и възможности за самореализация на личността по пътя на създаване на мрежа от екоселища, състоящи се от родови именения с нов начин на живот.

Преобразуване към най - добър живот на отделния човек, страна и човешкото общество, като цяло, посредством изменение условията на живот на отделния човек.

2. Обоснование на необходимостта

След разпадането на социализма, благодарение на липсата на стабилни икономически и социални идеи, погледът на хората се обърна към начина на живот в икономически развитите стра-

ни, намиращи се на гребена на вълната на научно-техническия прогрес.

Какво имаме на сегашния ден? Голяма част от населението на нашата страна считат себе си за нещастни. Обществото вече дълбоко изпита върху себе си, какво е безработица, нищета, преживяване на границата на възможното. А много от тези, които намериха работа – какво получа освен едно парченце хляб? Наистина ли можем да наречем щастливи си живот прекарват дълбоко под земята, дълбаейки руда и въглища? Или работника, който нищо през живота си не вижда, освен собственения си инструмент? Наистина ли за това са се появили хората на този свят? И даже в далечна перспектива, ако накрая промишлеността се възроди, ще бъдат ли те щастливи? Немалко учени на запад бият тревога във връзка с това какво произвежда съвременната технологическа цивилизация в околната среда. Тя не само е лишила човека от духовност, но е "отсякла" неговото съзнание, породила е технократско мислене, мироглед. А в съвкупност с идеологията за печалба и потребление, характерни за капиталистическите общества, това води до духовна деградация, издигане на парите в ранг на основна потребност (божества), обеднели духовни ценности и липса на смисъл на живот.

Стремежът към безкрайна печалба поражда свръхпроизводство, съзнателна политика за максимално потребление и води до изчерпване ресурсите на планетата. Големи достижения на западната цивилизация се явяват демокрацията и социалната култура, основани на обществените идеали – равноправие, свобода на съвестта, демократична избирателна система. Но заедно с тези достижения на цивилизацията сляпо се копират и всички нега-

тиви на капиталистическата система – разслоение на обществото на свръх богато малцинство и бедно мнозинство, обречено на нищета и безкрайна борба за оцеляване, духовна деградация на обществото, безпощадна експлоатация на ресурсите на планетата, замърсяване на околната среда, водещо до екологически бедствия.

Все повече става понятно: отсъства общонационална социална, духовна идея, която би могла да обезпечи благополучието на обществото, и липсата ѝ води до това, че не се разрешават икономическите и другите проблеми на държавата. **Нещо повече, в този случай отсъства реална перспектива за тяхното решение.**

За съжаление, не е преминал още периодът на наивното възхваляване, преклонение пред капиталистическата система. Много демократически политици все още се ръководят от идеята, че да установят ред, трябва да приемат необходимите закони, и в системата на пазарна икономика проблемите ще се решат от само себе си, автоматично. Но в общество с деградиращ морал и властваща идеология за печалба, не приемащо силната общосоциална, общочовешка идея за възвръщане на духовността, законите нормално не работят. Тях ги нарушават даже тези, които са длъжни да следят за тяхното спазване.

Положението се влошава, нараства бездуховността на обществото, идеологията за консуматорство и печалба. **Особено опасно е когато това се проявява в преобладаване на личните интереси и амбиции на държавните фигури над интересите на обществото, тъйкато се като нова норма на съвременен обществен морал.** В резултат е налице корупция, организирана престъпност, морално разложение на властта. (Слегова)

От стр. 1

Никола ГИГОВ

Никола Гигов - поет и писател, носител на национални и международни награди. Последната му книга, „Орфей и Азбуката“ оборва официално приетата теза, че „Траките са безписмен и безкнижен народ“. Тя е резултат на десетилетни проучвания, декодиране на скрити тайни в скални изображения, знаци и древна писменост в Роговите.

На стр. 6

Звезда AC-793888 приема!

В далечния Млечен път една звезда вдигна тревога. Неземните същества усетиха тръпки. Техният магнитен и магнетичен език ги удари силно от електрически ток. Към тях се е насочил далечен и чужд кораб. Кой са те, откъде идват и какво търсят в Млечния път?

- Върховни, зовем те!
- Върховният отговаря.
- Вдигнах тревога. Червеното джудже AC-793888, звезда от съзвездие „Малката мечка“ слуша, приема и изпълнява Вашите заповеди.

- Кой иде към нас? Разумни същества ли са?

- Незнайни са, Блажени господарю!

- Какви белези излъчват: за мир или за война идват?

- За мир.
- Откъде знаете?
- Изпращат ни музика.

Още не са пристигнали, но ние я прослушахме и възприехме. Изпращат ни час и половина музика - земно време.

- Какво означава „земно време“? Координати?
- От Слънчевата система.

- Колко са далече от нас?

- 17 светлинни години - при скорост на светлината: 300 000 километра в секунда.

- От коя планета на Слънчевата система идват?

- От планетата Земя - малка синя звезда.

- Какво впечатление Ви направи музиката? Коя песен ви поразиха?

- Има една песен - толкова жална, с толкова мъка, борба и горест, че душата плаче. Душата плаче...

- Откъде е тази песен?
- От една малка държава, наречена България. От една свещена планина, наречена Родоп, родила Орфей. Искате ли да чуете песента?

- Пригответе холограмата. Пуснете песента да проечи в цялото съзвездие „Малката мечка“. Нека Млечният път се заслуша. Но заедно с това нека видим цялата холограма - с пейзажа, земните същества, мъките и песента.

- Готов съм, Блажени господарю, да включвам ли?

- Пускай!
Чуха се звуци - неясни и незнайни. Пробягаха пуканки от светлини. Показа се Родоп планина,

дипли от върхове със зелени борове, високи скали и земно същество на висок камък. То засвири първом с кавал. Сетне засвири писклив инструмент. И изведнъж заруча голям и мощен глас.

Холограмата заработи - способността по един отломък, да се възкреси цялото. Времето се върна назад, назад, назад - отиде в края на XVII век след новата ера. Показа се родопското селце Елиас. Песента погали Млечния път - млякото, с което Хера е закармила Дионис. Погалването дойде от Земята, която е родила Орфей. И магнетично звездата AC се свърза с родопското селце Елиас!

Песен ли е това или океан? Океан от мъка и борба. И всички звезди се заслушаха.

Плачеше, пееше и се бореше един незнаен мъж, от незайна планина, от незайни времена. Чрез този глас възкръсваше един отминал герой, една потулена легенда и един цял свят.

Дочу се гласът на мъртвия проф. Карл Сейгън:

„- Аз включих тази песен в кораба. И жив, и мъртъв все ще я слушам. Ние говорим от името на Земята. Наш дълг е да оцелеем - не само заради самите нас, но и заради този космос - стар и необятен, който ни е създавал.“

Песента завладя Космоса. Свърхчувствителните и свърхразумни същества извън Земята се заслушаха в първата човешка реч, която летеше в космическия необят. И тревогата се прероди в копнеж.

Една измъчена родилка на Земята плачеше, пееше и люшкеше проста родопска люлка. В нея бе новороденото.

Пееше и плачеше...

Нани ми, нани, Неделчо!

В мрачната и бурна нощ родилката роди сама. Светкавица блесна и се чу детски писък. „Момче е!“ - помисли майката, изнемошляла от загуба на кръв. Уплаши се и от бурята. Разтворените прозорци тракаха до пармаците. Сипеха се струи вода.

Майката се сви - от небето, между облаците и потоците вода, се сипеха падащи звезди. Лежеше на протритата черга и гледаше златния дъжд. Хвана ножицата и преря-

за пъпната връв. Отрязал го два палеца навън, завъртя го, завърза го яко с копринен конец и положи детето връз бацината разстлана риза. Нека поеме сила от тази риза - вчера посякоха баща му, тази нощ се роди момче: сираче.

- Боже Господи, и ти Света Богородице, смилете се над това сираче! Как ли ще го отгледам? А имам братя и сестри и го-

- Това дете е койруклия (опашато)! Виж отзад - има си опашчица. На зло ли, на добро ли е това? - Огледа го - Я виж: и на гърба си има пръстен, и на гърдичките - звезди. Цялото е белязано! Господи, на какво ли е това?

Повиха го, сложиха го в люлката и го залюляха.

- Сестро, никою не казвай, че детето е койруклия (опашато). Разбе-

ра „Света Неделя“. Едни посякоха, други извериха, трети изгориха, четвърти избягаха. Там погина и баба Неделя Родопска, която излезе, в бой да се бие.

Нашето село, сине, се рука Елиас - Звездица божия. Най-голямо село сме туканка - от 800 къщи. Преобърнаха го наопаки и някои побегнаха надолу към Старуево. Пръснахме се по баирите и коли-

- Слушай, вуйчовото. В наше село няма българско училище. Ти никога няма да четеш български родни книги. Ние сме под турско и нас ни гонят и убиват. Затова, чедо, помни майчините песни и всичко родно и близко. Запомни и сетния ден на баща ти, защото аз бях очевидец.

Ти си кръстен на манастира „Света Неделя“. Затова си Неделчо. Този сринат манастир е нашата християнска вяра. Га пораснеш да браниш и манастира, и тая твоя майчица, дете сега пее и плаче.

- Защо плаче мама?
- За татко ти плаче, Неделчо, а за тебе пее.

До Манастира има стари дъбове. Щом пораснеш иди до дъбовете и ги попитай: колко мъки сме претеглили ние, колко сълзи и кръв сме проляли. Нали чу как пееше майка ти:

Турце са в село нафлели,
вруть християнене фанали,
че си верана не дават,
верана, християнска-на.

Земята си не даваме, и езикът си не даваме, и песните си не даваме.

Ей долу на един мост ги посичаха. В среде съседното село струпаха влада от дърва, запалиха я и живи ги хвърляха в огъня. Кучета виеха на смърт, жени цирикаха, деца плачеха, посечените още мърдаха.

А ние се борехме с пушка. Когато хванеха му отрязваха главата и побиваха на кол. Мене ме докачи турска сабя и лявото ми око изтече като разбито яйце... Ала се измъкнах от Манастира и се укрих в една горичка.

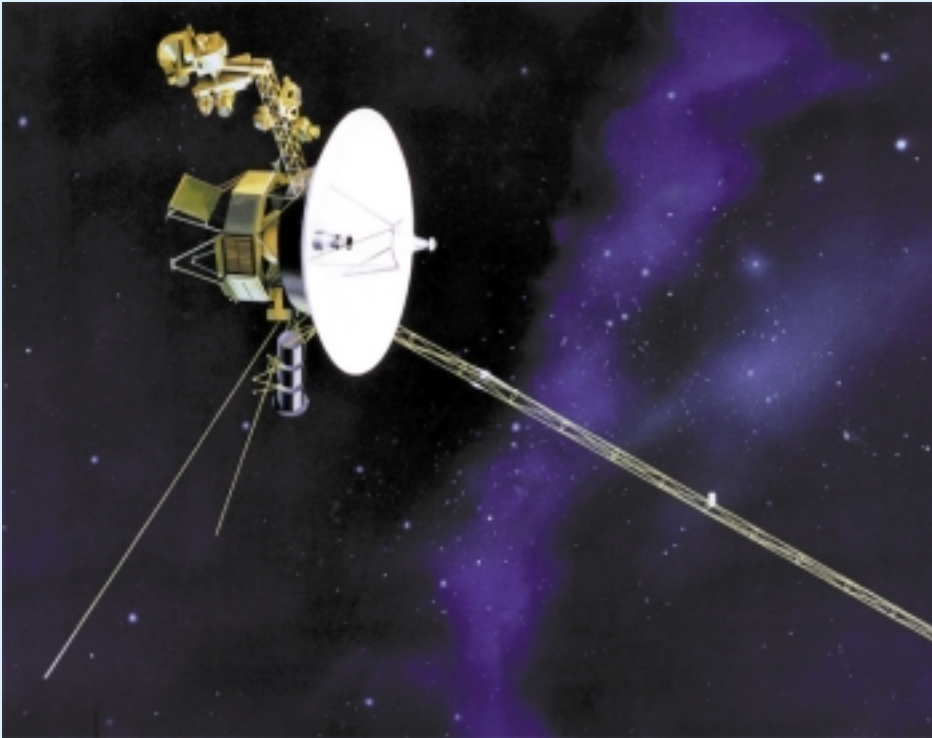
Баща ти остана на крепостната стена. Поробителите налитаха с юруш, изправиха стълби до стените и се катереха. Бранителите мяхаха огън, бутаха стълбите, мяхаха камъни и вряла вода. Но ни прерязаха водата от Белите камъни. Три пъти е разрушаван този манастир при нашите предци и три пъти го вдигахме.

Баща ти събра монасите, видя ги жадни и гладни и им каза, че ги повежда на ръкопашен бой. Които пробият обръча - ще останат живи.

Издебнаха турската стража, а я бех в близката горичка - смъртно ранен, но гледах с едното око.

Баща ти излезе с гола сабя в ръка. Слънцето я позлати. Посекоха издебнатата стража, но другите наскачаха, завикаха, влезнаха в кървавия бой. Преплитаха се саби, ножове, приклади. Монасите си пробиваха път.

Баща ти падна в дясно - видех как от сплетените като змии саби изхвърчаха искри, сетне се хванаха за гръкляна, сетне паднаха. Дотърчаха други и съсекоха баща ти с голи ятагани и го прободоха с дълги ножове. До-

ляма челяд: три дъщери и сега син. Всичките сираци.

Избута с длан постелята, за да прикрие кръвта. От меден съд грабна с шепата си вода, оми челото и лицето си и после напръска детето. Промуши под главицата на детето бацините му чорапи - да стане бързоходец и да усети достойната стъпка на посечения.

За да не убият и нея, тя се скри и роди сама. Бе дала знак само на брат си - Кьор Иван: ти лази отвън, и щом чуеш детски писък, влез в одаята.

Някой почука. Влезе Кьор Иван, с посечено ляво око, с бинтована глава, някак странно завъртяна да гледа с дясното око - като циклоп.

- Сестро, момче ли е?

- Момче е, бате.

- Значи аз съм му вуйчо.

Кьор Иван приближи, наведе се над завиткото с ризата детенце, пое го с две ръце и рече:

- Хайде, вуйчовото, расти и бързай: да станеш певец, да станеш борец. Да пееш и да ни браниш! - прекръсти го и го остави пак на постелята.

- Сестро, може ли да станеш! Хайде да окъпем детето! Той стопли, после разхлади вода в простото корито.

Майката се довлече с едва чути стонове. Той взе бебето, а майка му го милваше с длани и го къпеше. Но когато и вуйчото взе да го плиска с лява ръка и заслиза по гръбчето - едва не го изпусна.

- Какво стана, бате? Защо пребледня?

рат ли децата - ще му се смеят, ще го подиграват. Нека расте спокойно дордето порасте. И без това е сираче.

- Добре, бате, но коя жена да го закарми? Може да поиска да го види голичко.

- Закърми го самичка.

Бледината се стопи по лицето на вуйчото. Залюля го по-силно.

- А как ще го наречеш?

- Неделчо. На манастира „Св. Неделя“. Там посякоха баща му. Там тайно ще го кръстят.

Вуйчото излезе навън - да варди. Майката, потънала в болки, люшкеше детето, плачеше и пееше:

Нани ми, нани, скъпи Неделчо.

Баща си нямаш да те полюля.

Звезди дойдоха - да те помолят.

Расти ми, сине, да ни отбраниш.

Ветер га духне, да те люлее.

Роса га росне - да те окъле.

Да ми пораснеш, сине Неделчо,

майка га браниш, татко га помниш.

Сълзите й капеха по пода. Отрони се звезда. Отвън Кьор Иван издаде хлип - беше чул всичко.

А майката, като в несвяс, забравила за брат си отвън, с всичките си родилни болки и мъки занарежда, закорди до новороденото като над умряло:

Видех боя, сине, видех всичко! Лютите еничери, дервиши, ходжи, татари, кърджалие, даалие и делибашие колежа малките като ярета и ги мяхаха в дерето. И старците до тях. И ни затриваха корена.

Спи, сине. Ти още не знаеш какви гарвани са нагарванисали планината: кадии, мютевелии, забити, чауши, суварии, хайти. Сринаха манасти-

бите. Аскер и чума идат, сине - спи ми, нани на.

Ще ти заколя, сине, на връх Свети Илия курбан. Ще запала свещи връз съсипаните в наше село две черкви: „Св. Елена“ и „Свети Седмочисленици“. Ще пратя хабер на посечения ти баща, че си има син. Неделчо се казва.

А ти, сине, помни и на сън твоя баща, твой род, майчините песни. Помни нашите ниви и ливади: Попова нива, Радино, Цветково, Хайдутското, Багрилицата, Райково първо, Радичево, Светлюво - помни, сине.

Нани ми, нани, мило детенце,

нани ми, нани, скъпи Неделчо:

да ми пораснеш, да ни отбраниш.

И се разплака на глас, а от небето се посипаха звезди...

Къде е баща ми?

Тайно кръстиха Неделчо в манастира - на руините. Детето избуя силно и здраво. Ала на какво да го учат? Българско школо няма. Абаджия ли ще стане - гайтани да крои. Или шивач.

Беше пет-шестгодишно, когато една вечер, до огнището, Неделчо попита:

- Мамо, къде е татко?

Майка му и Кьор Иван се спогледаха. Тя понечи да излъже, че е заминал на гурбет, но Кьор Иван я възпря с ръка - да не го лъже:

- Малък е, но щом попита - нека му кажем всичко. Кьор Иван взе на дясното си коляно детето. Разръчка

с лява ръка огъня. Хвърли цепеница. Циклопското му око се взря в пламъците. И заразказва:

съсекоха го на части, окачиха частите му по клоните - да плашат раята, орли и соколи да го кълват. А сетне го изгориха.

Сринаха Манастира. А аз плачех с едното си око и сърцето ми беше със сетните думи на баща ти:

- Иване, жена ми е бременна - ще роди скоро. Излез тайно преди нас и се промъкни, та поне един от нас да остане жив. Спаси сестра си - моята жена. Спаси и детето, дето скоро ще се роди.

Свали годежния си сватбен пръстен - с изписан орел на него и ми го подаде:

- Ако загина - дай пръстена на бъдната ми рожба. Ако е момче - дай тоя пръстен като бащин знак: да брани този манастир, да брани селото, рода и всичко българско. И да го кръстят в този манастир.

Ония планинци, които загинаха в бой, се превърнаха в орли. И баща ти лети там - горе, на небето. Щом ти домъчнее - вдигни очи към небето: там летят орлите и от там баща ти маха с крила.

Не плачи, чедо, не плачи... Тия раменца ще пораснат. Вземи пръстена, скрий го и помни.

Майка му, заслушана в този разказ, улови с две ръце колената си, залюска се и зариди-запя:

Дошло е време разделно - как ли щем да се раздели. Ний щем се лесно разделим, ам как ще да се преболим!

Тя пое пръстена, обгърна го с две шепи като живо сърце и сълзите й покапаха върху крилетата на орела. Неделчо се зарови в косите й и я прегърна с две тънки ръчички.

Първа китка от Гюлсюме

Неделчо порасна, стана левент и сложи пръстена на баща си. Очите му галеха изографисания орел - птица с равни рамена като пагони и със звезди отгоре. Орлите носят на крилетата си всички звезди.

До тях, в същото селище Ели-ас - живееха Домбовци и Караджовци. Те се сватосаха и им се роди момиче. Ала ятаганът беше минал и момичето порасна с ново, небългарско име - Гюлсюме. Бяха вече я забулили - ходеше с яшмак и фередже.

Неделчо бе тръгнал на първи гурбет към Гърция и му се щеше да я види.

Съгледа я край селото, на една поляна, сред цве-

тията. Родовите им се бяха вече изселили в Беловидово. Забулена и наведена над цветята, тя събираше китки и тъгуваше за рано погубената си младост.

Западна родното им село Ели-ас. Побегнаха към Старуево (Беловидово, Златоград). Та да имат второ скривалище. А в колибите изгорите имаха трето скривалище. Изверени и неизверени бяха все българи и се бранеха заедно, та да ги има.

Горе Ели-ас (Елехче, Старцево) бе орловото им гнездо. А по-надолу Старуево стана новото им поселище. А пътят към връх Костадин - третото скривалище.

Някой им беше заръчал: „Сменяйте си гнездата, спете на различни места, заселвайте се и се преселвайте, но останете бранители на планината. Тя ще издържи“.

Родът на Неделчо бе близък на Домбовци и Караджовци - те заедно се спуснаха надолу: на две места да имат живот, по-лесно да се крият, пазят и завардят. Ала Неделчо така й не разбра защо неговият род издържа на ятагана, а Домбовци и Кара-

джовци се предадоха. Те бяха по-имотни: имаха ниви и в Ели-ас, и в Беловидово, и лозе на юг. Заради имотите почерниха и Гюлсюме.

Неделчо пръв видя Гюлсюме на полянката - черно петно връз жълтите, бели и алени цветя... Така ще я запомни за цял живот. От дете я помни как израсна пред очите му: тънка, височка, с големи черни очи, тъмни като нощ, с вити вежки, дълга плитка и сияещо лице. Сега бе забулена с яшмак и фередже. А Коранът им заръча жените да се обръщат гърбом, когато край тях премине мъж.

- Гюлче! - извика Неделчо - не ми завръщай гръб! Китката й падна. И сплетеното венче. Гюлсюме се дозабули, изправи, постоя като черна сянка връз цветната поляна. И като не чу отминаващи стъпки, отбули лицето си.

- Но защо, Гюлче, защо се криеш? Нали сме играли като деца. Нали и ти си българка - от Дом-

бовския и Караджовски род. Защо се криеш?

Тя се огледа плахо вляво и вдясно. Нямаше никой наоколо. Откри яшмака си и свали фереджето.

Боже господи - Неделчо ахна. Отдолу Гюлсюме бе облякла най-старинното българско облекло. Тя се е прикрила отгоре, а отдолу се е накутила - разбрала е, че Неделчо отива в Гърция на гурбет.

- Дельо! - от дете Гюлсюме така наричаше Неделчо. -И мене, Дельо, ми е мъчно, че се забулих, ала са ни сменили вратата и ако не ходя така - ще ни посекаат.

Дельо гледаше младото момиче, облечено в кутния, двоен препасник, вълнен бениш с два жълти кръга и зунка на кръстчето. На главата си беше сложила старинна шапчица, обкичена с парич-

кент, с рус перчем и сини очи. Зениците им се прегърнаха. Гюлсюме се приведе, взе падналите китки, зашепи ги в букет и му ги подаде:

- Ще те чакам, Дельо!... Вземи китките - много път и много мъка те чака. А тая мамина и бабина рубаша ще я пазя и ще я крия под яшмака й фереджето. По-черниха ни, Дельо, погребяха ни живи!

Тя се разплака. Отри с дясна ръка сълзата си. Той протегна ръка, докосна я едва-едва и отри другата й сълза. Не посмя да я прегърне.

-Сбогом, Гюлче! Тебе съм в сорце закичил.

Гюлсюме затаи дъх, забули се и плачещим тръгна като черна сянка. Черна сянка през цветната полянка.

Китката ухаеше в ръката на Дельо. А нощта се спусна като фередже и

леше: „Защо българската земя преживява такива мъки? Защо ни турчат, защо ни убиват, защо ни погребват?“

Мъгла нахлу в сърцето му, но той я пропъди с песен:

Тъмна е могла паднала, паднала, либе, легнала.

От малък се залепи за майчините песни. И от Гюлсюме научи много песни: пееха заедно като деца. На ливади израснаха, по погрелки пееха. И без да учат история - в песните бе изпята цялата ни съдба:

Бягайте млади невести, бягайте малки моминки, турски аскери ще дойдат, с коньове ще ви постъпят, с калъчове ще ви разпорят, моските деца ще сберат.

В колко колиби майка му го кри, додето порасне, та като събираха деца за еничери да не го отмъкнат. Можеха да го направят еничерин - да сече своите.

Сега е левент, тръгнал сам на гурбет. Дали ще оженят Гюлсюме додето се завърне.

Въздъхна... Беше бързоходец, но петите му премаляха от ходене. Плисна се на извор, изми си краката, отдъхна и пак пое. И все си припомняше как от рода на Гюлсюме научи една песен. Песен за една невеста, на която убили брат й, убили либето й и измъкнали малкото дете от ръцете й. Покрусената Невеста едва се довяля до двора на майка си и заплакала-заплаля:

Първо чернило - брата убиха, анайко.

Второ чернило - либе убиха, анайко.

Трето чернило - найстрашно беше, анайко: син от ръките ми взеха, анайко, анайко.

Плач ли беше това или песен? С огън и меч са ни смазвали, а ние сме пяли. Свивали са нашите църкви и манастири, а ние сме пяли. Заличавали са облеклото и имената ни, а ние сме пяли. Горили са нашите книги, езика, песните ни, а ние сме пяли.

Кой е истинският господар на тази земя? Чия е тя? Нали рождената земя е на българите, които са се родили в нея. Заграбили са я бейове и паши. И ни отмъкват децата, да ги правят еничери.

Дельовото сърце се обистри - почувства силата на песните. И като нямаше никой наоколо, отвори широко гърло и запя:

Чужда е земя притъжна кайно в майка мащеха, наша е земя разтъжна,

кайно в майка рожделна.

Гласът му се издигна и проеца в близката кория. Сетне възлезе по баира и се издигна до птиците.

- Ей, гяур, я запри! Стресна се. Не видя кога и откъде излезе цяла група даали (планински турски разбойници). Те са го заследили и чули. И като нямаше още опит в живота, младият Дельо спря.

- Защо пееш?

- Защото ми се пее. Приблжиха. Всички бяха с пушки - брадясали, четинясали и тъмни като вампири. Най-високият го доближи и внезапно шамароса Дельо с такъв плюсюк, че корията проеца.

- А сега ще плачеш ли?

- Няма да плача. - отвърна Дельо с поаленяла буза.

- Абе това гяурче се прави на курназ. Я да го научим как се прави теслим (поклон) на пашите!

Като по знак се нахвърлиха връз Дельо. Заудряха го с юмруци, с тояги, с приклади, заритаха го с крака - в корема, в главата. Удариха го и с камшик, изплюскаха го с приклад, съдраха го от бой. И го оставиха - облян в кърви, на средата на пътя.

Колко ли часа лежа? Кръвта взе да засъхва в косата му, по ръцете му, по бузата. Нощта падна и го зави. Нароиха се звезди, звезди. И като гледаше Дельо това голямо звездно небе и като се задави в мъката си, той заплака. Плачеше дълбоко, силно, ридаещо за поломените си копнежи, за смазания си глас, потънал в кръв, за жестоката неправда да се родиш роб и да бъдеш роб.

Изплю лопта кръв, погледна звездите и се замоли:

- Мили господи, за песен ме биха! А кой ще брани нашите майки и сестри, кой ще отбрани първото ми либе? Горещо ти моля, Господи, спуни ме от небето една огнена сабя и една тънка пушка.

Вятър разплъсти перчеза му и го погали и развя. Орелът от пръстена на баща му изрече: „Стани, Дельо, стани, сине, измий се на първата чешма и тръгни напред - орлите не плачат!“

Над него се рееше кръстата птица. Дали това бе душата на баща му. И той се надигна...

ки. И сребърен подбрадник бе сложила. И цялата тази красота бе скрила под фереджето.

Тя стоеше пред него като цветен сън: стройно, височко момиче, с алени устни, големи кръгли очи като на кошута, вити вежки и дълга черна плитка отзад.

Дельо не можеше да откъсне очи от тепелика, косичника, треперушките, пъстрите цветни огърля, шарените чорапки. Бялата риза с везани краски бе с три крила. А миндилът - с черни и бели квадрати.

- Гюлче! Та ти си взела цялата зора! Колко си хубава!

- На гурбет ли си торнал, Дельо?

- На гурбет към Бялото море. Няма да се видим няколко години.

Гюлсюме сведе глава, натъжи се. Той приближи.

- Хайде, Гюлче, да си дадем оброк. Ще ме чакаш ли додето се завърна?

Тя вдигна очи, потопи го с поглед - силен ле-

забули вековните мъки на планината.

На път за Енидже

Из път Дельо си мислеше само за Гюлсюме: колко красота и колко скрита болка е имало в това сърце. И едва сега си спомни как тя веднъж му изпя шепнешком:

Не мога, майно, не мога рубана хми да нося, ни песните хми да пая, ни думите хми да думам.

Гюлсюме се е борила срещу поробителя от другата страна.

Додеяха му на Дельо дюкяните на Беловидово - абаджия ли ще става, шивач ли ще става? И превали към Гърция, към дюкяна на вуйчо му. Но и Дельо като отиде в Енидже кой ще брани майка му, трите му сестри, двете му лели и самата Гюлсюме!?

Неволята го стигна из пътя - стъпи на чужда земя, при чужди хора, друг език и други обичаи. И като крачеше по чужбинска земя все си мис-

130 ГОДИНИ ОТ ИЗБУХВАНЕТО НА АПРИЛСКОТО ВЪСТАНИЕ

Едно име възплава в себе си достижимите за съзнанието ни ужаси и завинаги се е превърнало в символ на жестоки страдания и твърдост на българския дух.

Батак! 1876 година- потушаването на въстанието.

След като наблизават селото турците започват да стрелят. Мъжете от местното население отговарят на стрелбата. Старите хора, жените и децата се събират в църквата и в Богдановата къща, която се намира в долния край на селото. Няколко дни се води страшен бой, в който турците избиват въста-

ниците, посичат предалите се и навлизат от всички страни в селото. Отправят се към църквата и Богдановата къща. Те са претърпени с народ. Като

виждат, че не могат да изкарат хората от църквата, хвърлят вътре слама и газ и ги запалват. На следващия ден хвърлят кошери с пчели. Накрая успяват да запалят вътрешната страна на сградата. Народът е принуден да отвори вратите, а там турците, застанали от двете им страни, посрещат с ятаганите излизащите и ги избиват. Настава кървава сеч. Чуват се страшните стенания на умиращите, охкания, грозно хъркане,

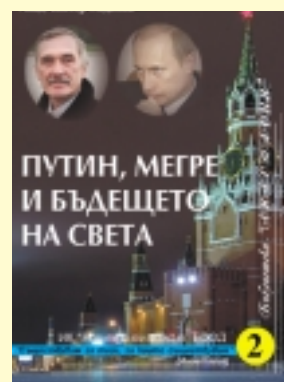
молби за милост. Но милост няма. Още по-жестоко чупят кости и черепи с ятаганите си. Клането продължава почти цяла нощ. В същото време, на долния край на селото, на брега на Долния дол се извършва друго рязане на глави. Ужаси безумни!

И днес и всякога спомняйки си тези кървави дни и нощи би трябвало да паднем на колена! Това е израз на стон, на вик, на мъка и преклонение пред хилядите мъченици и герои!

Екатерина Стаева-Велинград

ТЪРСЕТЕ на книжния пазар Втората книга на издателската къща "Новата цивилизация" от поредицата на "Библиотека "Анастасия" - "ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА" от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков.

Телефони за заявки: 02/962 16 87, 088/869 33 59 • www.rodovo-imenie.org

НИКОЕ ЛЕКАРСТВО НЕ МОЖЕ ДА ЗАМЕНИ СУРОВИТЕ МАТЕРИАЛИ, РАЗРУШЕНИ ОТ ОГЪНЯ

Двете деца на автора от Армения, Атерхов умират след продължително боледуване. Цели 18 години той учи медицина и установява, че смъртта им е в резултат на неестествено хранене и отравяне с лекарства. Третото дете, което отглежда като абсолютен суровоядец, се ражда на съвършено здраве. Самият той чрез суровоядство се излекува от редица болести.

По-голямата част от общоупотребяваните лекарства са симптоматични, с други думи - те дават временно облекчение на болния или скриват симптомите на болестта. Лекарствата в никакъв случай не могат да заместят суровите хранителни материали, разрушени в тенджерите и тиганите. Много големи учени забраняват употребата на лекарства. В Англия, след един период от 42-годишно упорито и трудно изследване на голяма част от състоятелните слоеве на английското общество, биологът Пенхам е дошъл до заключението, че само 9% от населението се е радвало на добро здраве, останалите 91% от населението били болни, макар болшинството от тях да не са съзнавали това. След клинично лечение неговото заключение било, че почти без изключение всички разстройствата се поддавали на лечение, но в последствие се наблюдавало значително влошаване на общото здраве на пациентите.

Това значи, че лекарствата само скриват симптомите на болестта, докато вредата, която те причиняват, като се приемат от отслабения вече организъм, още повече влошава състоянието му.

Поради това онзи, който не желае да се разболява или ако вече се е разболял, иска да възвърне здравето си, не трябва да се надява на лекарствата, по-скоро трябва да се въздържа от неестествена храна и да живее според законите на природата като суровоядец.

Това е истинският, безопасен и научен път, а лекарствата терапия е — цитирам Бирхер-Бенер — само „измама и мошеничество“. По мое мнение тя може да бъде наречена по-подходящо: илюзия и самоизмама. Нищо е нарекал лекарствата „удари с камшик“. Лекарите лесно могат да се убедят в истинността на моите твърдения, ако разделят болничните си пациенти на две групи, като лекуват едната група с лекарства и варена храна, а другата подложат на чисто суровоядна диета. Ако двата резултата се сравнят един с друг - това ще е основният и решителен опит. Иначе всеки аргумент против суровоядст-

вото е без стойност. Нека илюстрирам изложението си с няколко примера от систематичната лекарствена терапия.

Болката е предупредителен знак, че тялото е в опасност, тя е вик на нашия организъм за помощ. Но вместо да отстраним тази опасност, ние умъртвяваме нервите, които отнасят усещането за тази опасност до мозъка и заглушаваме гласа им с доза отрова. Междувременно болестта продължава своя неизбежен ход, влошава се от вредния ефект на лекарствата. Да дам друг пример: когато ходовете на нашите артерии се стесняват вследствие натрупване на нечистотии, сърцето трябва да употребява по-голяма сила, за да движи кръвта през тялото и като резултат кръвното налягане се повишава. Но вместо да прочистим нашите кръвоносни съдове от натрупванията в тях, ние само употребяваме отрови, за да стимулираме нервите, които са способни да разширяват артериалните ходове. Докато трае действието на отровата, кръвта протича през кръвоносните съдове по-свободно и налягането временно спада. Обаче щом този ефект премине, кръвоносните съдове се възвръщат към предишното си състояние, отслабено още повече от действието на употребеното лекарство.

Не съществува лекарство, което да няма вреден страничен ефект върху организма. Но едва напоследък се появила някои публикации, третиращи този проблем, една от които е „Реакции във връзка с лекарствена терапия“ (1955) от д-р Хари Александър, заслужил професор по клинична медицина във Вашингтонския медицински университет. Тя ни дава много полезна информация. Разбира се, обикновено лекарствата се държат отговорни само за онези усложнения и реакции, които непосредствено

убиват жертвата или се проявяват под формата на сериозни болести. Дори и тогава само едно на хиляда от тези усложнения действително се отбелязва, останалите остават във вечна забрава.

Установено е, че всяка една от 350 000-те субстанции, които се употребяват за приготвяне на лекарства, е способна да причини усложнение. Но измежду тях най-опасни са пеницилинът, ауремидинът, стрептомицинът, живачните препарати, сулфонамидната група лекарства, дигиталисът, мамоните, серумите, синтетичните витамини (тиамин, миацин и др.), атропинът, кортизонът, чернодробните екстракти, инсулинът, адреналинът и много, много други общоупотребявани лекарства.

Важно е този въпрос да се постави на най-грижливо разглеждане. Синтетичните витамини и органичните екстракти, чрез които хората желаят да заместят хранителните съставки и техните продукти, изгорени в кухнята, убиват едно лице с бързината на светкавица, най-често пет минути след влизането им в тялото (при шок).

След въвеждането им в човешката кръв лекарствата убиват хиляди хора, понякога за 5-10 минути чрез анафилаксия, а други десетки хиляди са подложени на множество болести (алергични и автои-

мунни), между които можем да споменем копривната треска, екзема, червения вятър, дерматита, тропическите кожни трески, бронхиалната астма, полиартрита, цирозата на черния дроб, жълтеницата, нефрита, невротата, анемията, серумната болест, крастата и др.

Хората не желаят да разберат, че посочените лекарства са причина за гореспоменатите болести и смърт, а търсят вината в свръхчувствителността на организма и отминават въпроса с мълчание.

Моите нещастни деца страдах от такива болести и от кожни алергии по няколко пъти в годината. Ние винаги се опитвахме да търсим грешка в храната, която те приемаха, но лекарите, които даваха цели пакети лекарства, никога не ни предупредиха за опасностите от предписаните от тях лекарства. Подобно на милиони хора и ние вярвахме, че лекарствата са създадени само да лекуват хората, а не за да ги разболяват. Веднъж и двете ми деца заболяха от жълтеница в един и същи ден. Ние бяхме много изненадани, защото знаехме, че жълтеницата не е инфекциозна болест, за да ги атакува едновременно. Днес аз с нищо не мога да облекча угризенията на съвестта си, освен като предупредя другите родители за такива опасности.

Въпреки това, аз не съ-

ветвам хората да не викат лекар при краен случай, нито пък съм привърженик на пълното въздържание от лекарства. При сегашния начин на хранене, когато човешката съпротивителна сила е много слаба, има болести, като дифтерит, апендицит и др., които се нуждаят спешна медицинска намеса. Освен това самите лекари трябва да препоръчат и да внедрят системата на суровоядството и да станат водачи на сляпото мнозинство. При това те навярно ще трябва да се съгласят с мен, че тъй както стоят нещата сега, срещу всяко едно необходимо лекарство предписват още стотици ненужни такива, на което е време да се сложи край. Днес най-опасните лекарства, които трябва да бъдат предписвани под най-строг контрол и само в изключителни случаи, се популяризират чрез сладникави песни и привлекателни картини като полезни неща, които могат да се вземат всеки ден. В някои страни медицината и фармацевтиката са се превърнали наистина в грамадни предприятия за търговия и облаги.

Един ден суровоядството ще сложи край на употребата на всички видове лекарства, защото при отсъствието на болести, естествено, няма да има нужда от никакви лекарства. Болестите са резултат от израждането на хранителните материали, ето защо те могат да бъдат победени само чрез коригиране на нашата диета. Всички наши усилия да победим болестите посредством лекарства са крайно опасни, безсмислени опити, които са обречени на провал и чиито печални последици ни се набиват на очи всеки ден.

Постоянно се появяват нови видове болести, незначителните заболявания отстъпват на много по-сериозни разстройства. В резултат хората постоянно приготвят нови видове серуми и ваксини,

откриват все по-силни и по-силни антибиотици и постепенно попадат в един лабиринт от заблуждения, усложнения и нещастия.

В полето на медицинската наука трябва да бъде направена една безпрецедентна и основна промяна. Всички честни лекари, които имат чувство за обществена отговорност трябва веднага да се вдигнат и да направят активни стъпки за предотвратяване на разрушението на цялостните сурови материали, предназначени за човешката фабрика (човешкия организъм).

Според мнението на късогледите хора суровоядството е равнозначно на връщане към примитивния живот на „праисторическия човек“. В действителност няма по-голямо проклетие за цивилизацията от процесите на готвене и рафиниране. Суровоядецът дава гръб на мизериите, причинени от т. нар. болести на цивилизацията, и отказва да превърне техническия прогрес в средство за разрушение чистотата на суровите материали, предназначени за човека. Иначе той не се отказва от удобството да говори по телефона, да пътува по въздуха или да запазва плодотелите си пресни в хладилника.

Векове наред хората са били тъй слепи и невежи, че винаги са разглеждали яденето на готвена храна като естествен процес. И сега, когато за първи път чуват за суровоядството, те го смятат за нещо странно и куриозно, а всъщност израждането на естествените хранителни материали чрез готвене е най-странното, неестествено и куриозно нещо, което трябва да бъде отбелязано в историята като най-голямата глупост, извършена от хомо-сапиенс.

Атерхов-„Пълно прочистване, подмладяване и отслабване чрез суровоядство“, ИК „Здраве и щастие“, книжна борса – полиграфически комбинат „Димитър Благоев“ (ул. „Никола Ракитин“ №2), борса „Еквус Арт“, тел.: 02/581 96 40; GSM 089 983 11 10

Рецепти за природно лечение на Петър Дънов

КОСА

1. Ако косата ви е побеляла, яжте редовно спанак и коприва и за една година тя ще почернее. Копривата да се употребява леко попарена и поръсена със зехтин и лимон. През зимата може да се употребява и сушена.

2. При косопад: Мийте косата си със сапун само веднъж в месеца. Използвайте сапун, в който няма животински мазнини. През останалото време я мийте с вода или с хума. Ще опечете добре хумата, ще я залее с малко оцет

и ще я разбъркате. С тази каша ще измиете няколко пъти главата си и ще я изплакнете с много вода.

Косата да се мие с леко топла вода.

3. Хубаво е да излизате при дъждовно време от 22 март до 22 юни, без шапка, за да можете да приемете от енергията на водните капки.

4. Отправяйте мисълта си към корените на косата си. Мислете как с всеки изминат ден те стават все по-здрави и все по-здрави.

5. За косопад се препоръчва също, да се мокри косата с хладка вода 3

Бейнса Дуно със свои ученици

пъти на ден.

6. При окапване, да се търка косата с отвара от корени на репей.

КРЪВТА

1. При малокръвие яжте много круши, но

крушите трябва да са пресни. Дъвчето ги бавно.

2. Също за малокръвие, яжте краставици. Малокръвието се явява и тогава, когато кръвта не се окислява добре, дишането не е правилно, не се приема достатъчно въздух.

3. Ако искате да подобрите кръвообращението си, яжте много череша.

ВИСОКО КРЪВНО НАЛЯГАНЕ

1. Всяка вечер измивайте краката си с топла вода, за по-добро кръво-

обращение.

2. Яжте малко храна и пийте малко вода. Водата да бъде дестилирана, на ден по 300-400 гр. Изобщо по-малко течности и течни храни.

3. Минете изцяло към вегетарианска храна, а периодично и към суровоядство.

4. Избягвайте кисели, люти и солени храни. Храната да бъде съвсем слабо осолена.

5. Яжте сурови стъргани моркови с малко лимон и дървено масло, варено цвекло с лимон и дървено масло, прясна попарена коприва с лимон и дървено масло. Ще ядете варено жито вместо хляб, докато трае този режим.

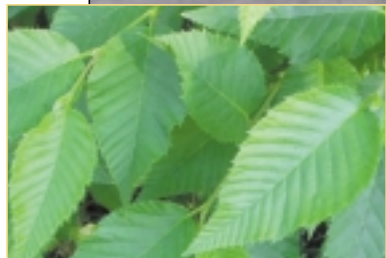
РАСТЕНИЯТА ВЪВ ВАШЕТО РОДОВО ИМЕНИЕ

ДРЯН

Дрянът (*Cornus mas*) в миналото и днес е символ на здраве, радост и дълголетие, а дрянските суровачки се използват в Коледните и новогодишните празници във всяко българско семейство.

Дрянът, известен още и с имената дренин или дрянвица, е храст или разклонено ниско дърво. Има жълтеникаво-сива напукана кора на стъблото. Расте из храсталациите и широколистните гори. Разпространен е в цялата страна до 1500 м. надморска височина. Той е медоносно растение.

В ранна пролет (февруари-март), когато горските дървета още са в зимен покой, златисто-жълти цветове обкичват дрянските дървета и храсти. Цъфтят преди развитието на листата. Листата са прости, елипсовидни, срещуположни, целокрайни. Цветовете са дребни, жълти, приседнали в пазвите на листата, събрани в сенниковидни съцветия. Плодовете са червени, продълговати, елипсовидни, месести с една цилиндрична костилка. Плодовете узря-

ват през август-октомври и имат високи хранително-вкусови и лечебни качества.

Дървесината на дрян е много здрава, жилага и твърда. Използва се в стругарството, столарството, а младите клонки се използват за направа на кошници, кошове, обръчи и др.

Размножава се чрез отводи, вкореняване на зелени резници и чрез присаждане.

Дрянът не е взискателен към почвените условия. Студоустойчив е и макар че е светлолюбив той плодороден е и на сенчести мес-

та. Дръвчетата се засаждат през есента в изкопани дупки с размери 40/40/40 см и на разстояние 4 м. в реда и 6 м. между редовете. Дръвчето се засажда, притъпква се пръстта и се полива. През вегетацията почвата се поддържа чиста от плевели. При нужда се полива. Не се напада от болести и вредители.

Това дърво засадено в дворното или вилното място по всяко време на годината радва стопанина. С червените си плодове, с жълтите си цветове, с изящната кора и с променливите

багри на листата този истински красавец е любимец на овощарите.

От дренките се правят пулпове, мармелади, плодови и ароматични питиета - чайове, сиропи, вина и др.

Дрянът е лечебно растение. За лечебни цели се използват добре узрели плодове. Те имат приятен, стипчиво-кисел вкус, берат се в сухо време. Сушат се в сушилни при температура до 70 градуса. Изсушените плодове с влажност до 13%, опаковани в торби, се съхраняват в сухи и проветриви помещения. Плодовете съдържат дъбилни вещества до 50%, флавонолру-

тин, гликозидкорнин и др. Месестата част на плода съдържа захари (глюкоза и фруктоза) до 8,4%, органични киселини, пектин - до 0,60%, витамин С, багрилни вещества, минерални соли - до 0,8%, окиси на калий, калций, фосфор, магнезий, желязо и др. Дренките се използват пресни, преработени или сушени при стомашно-чревни разстройства, колити, гастрити, кървящи диарии. Така, че основното действие на дренките е запичащо, противовъзпалително, кръвоспиращо против диарии. Обвинните листчета на пъпките имат жлъчогонно и диуретично действие, а отвара от млади кори действа убийствено или задържащо спрямо някои видове бактерии.

Най-често се използва запарка от 50 гр. сухи плодове в 1 л. вряла вода и се пие вместо вода. Може да се използва и като гаргара на кървящи венци. От корите се взема една кафена лъжичка и се вари 10-15 минути в 300-350 мл вряща вода и се пие една винена чаша преди ядене три пъти дневно или за жабуркане при болки във венците.

Георги ТРЕНДАФИЛОВ,
агроном, Пазарджик

Гнездови камери в Спасителния център на Зелени Балкани

През тази пролет със започването на размножителния сезон много от постоянните обитатели на Центъра започнаха да ухажват своите половинки. Като информирахме и миналата година във връзка с размножителната програма на Центъра, нашият екип започна видео наблюдение върху част от гнездящите птици.

През 2005 година започнахме с наблюдение върху една двойка Керкенеци (*Falco tinnunculus*), а през тази пролет камерите се увеличиха с още две. Новите гнезда, възбудили нашия интерес, са на двойката бухали (*Bubo bubo*) - втората двойка размножаващи се керкенеци. В най-близко бъдеще, при успешно размножаване на лешоядни птици, в Центъра ще бъдат инсталирани още наблюдателни камери. Тази инициатива е част от плана за възстановяване на лешоядите на Балканите.

Целта от наблюдението на гнездата е както научна, така и образователна. При интерес всеки би могъл да посети Центъра на Зелени Балкани в Стара Загора и да наблюдава интересното поведение на птиците в размножителния сезон. Движението в гнездата и по-интересните моменти се записват и архивират в Центъра, за понататъшна обработка.

Ивайло КЛИСУРОВ,
Зелени Балкани

РЕКОЛТАТА ЗАВИСИ ОТ КАЧЕСТВОТО НА РАЗСАДА

ПИКИРАНЕ НА ЗЕЛЕНЧУКОВ РАЗСАД

На производството на зеленчуков разсад трябва да се обръща голямо внимание. За отглеждането на доброкачествен разсад е нужно да се познават изискванията на отделните зеленчукови видове и сортове към факторите на растежа и развитието - топлина, светлина, влага на почвата и въздуха, хранителните вещества в почвата, проветряване и др., за да се създадат най-благоприятни условия за младите растения. Това зависи от правилното подбиране на култивационните съоръжения - оранжерии, парници, покрити лехи и поддържането в тях на оптимален режим и непрекъснатите грижи от поникването на семената до засаждането на разсада на постоянно място.

Поливането трябва да се извършва само когато е необходимо - с хладна вода около 24 градуса по Целзий, защото прекомерната влага изтегля растенията и води до болестта „сечене“.

В широката практика при производството на разсади, зеленчуковите семена се засяват погъсто, за да се използва по-добре площта и нормално да се развиват растенията в началната фаза. Едва след образуването на първите 1-2 същински листа растенията имат нужда от по-голяма

хранителна площ и се налага да се разсаждат на по-големи разстояния. Ако те се оставят на гъсто и не се пикират, то притокът на светлина е по-малък и растенията прерастват и стават хилави, слаби, нежни и изтеглени.

Пикирането на практика е засаждане на зеленчуковите растения на по-големи разстояния. Това стимулира разклоняване на кореновата система, което благоприятства прихващането им след засаждането им на открито. Пикираният разсад се развива по-бързо и дава по-ранна продукция.

За производството на ранни домати и пипер на открито семената се засяват предимно в топли парници в края на януари и началото на февруари. Времето на пикиране зависи от самата култура, но обикновено то е 20 до 30 дни след засяването.

Преди пикирането почвата се навлажнява, младите растения внимателно се изскубват от

вяхнали растения, те леко се поливат, а загиналите се подменят.

За един декар са нужни 5-6 парника пикиран разсад.

За ранно производство зеленчуков разсад от домати, пипер, патладжани, краставици, тиквички, цветно зеле и други, той може да се пикира в саксии с диаметър 7-14 см. Хубави резултати се получават, когато разсада е произведен в торови саксийки (8 см.), които се приготвят от специална торова смес и с машинни преси.

До изнасянето на полето грижите в парника се свеждат до поддържане на нормална температура, проветряване (ако се налага), подхранване и закаляване.

Дините и пъпешите не понасят добре пикирането, затова техният разсад се произвежда чрез директно засяване в саксии, кубчета, пластмасови кофички от кисело мляко и др.

Георги ТРЕНДАФИЛОВ,
агроном, Пазарджик

ДЕКОРАТИВЕН РАЗСАДНИК „ЗЕЛЕНА ПРОЛЕТ“

Предлага разнообразна декоративна растителност за озеленяване на градини и дворове:

- листопадни и вечнозелени дървета и храсти;
- градински многогодишни цветя;
- растителност за водни площи;
- декоративни треви;
- увивни и катерливи растения.

Село Негован, общ.София (срещу кариерата)
Тел. 0888 930 228 ; 02 996 22 11(вечер)
e-mail: greensping@dir.bg

От стр. 1

Навярно всички са съгласни, че Щастие без любов е невъзможно. Нека разгледаме този въпрос през призмата на любовта между мъжа и жената, тъй като чистата любов между две половинки дава съвършено ново звучене на любовта към децата, към природата, към Родината, към Земята-майка, към Вселената, към Твореца.

Може би някой резонно ще отбележи, че не е задължително мечтите да бъдат само за любов и щастие. Те засягат по-скоро кариерата, парите, положението в обществото, знанието, постиженията в науката, спорта и т.н.

За съжаление всичко е точно така.

Но, като не решава проблема с любовта и изтласква на преден план други, да кажем не-Божествени проблеми, човек от самото начало обрича себе си на поражение.

От най-стари времена е известно, че човек, който поставя на първо място парите, ще бъде нищ духом, в кариерата си ще бъде неудачник, дори безработен, ще трябва да забравя за слава, а всичко друго материално ще бъде без негово участие. Дори ако повети на това живота си.

И обратното. Човек, поставил на първо място Любовта – към половинката си, към Твореца, към хората, към природата, обвързващ и решаващ своите духовни и материални проблеми с Любов, винаги ще достигне поставените цели. И ще осъществи мечтите си.

Голяма част от хората, особено младите, мечтаят за голямата Любов, за добра половинка, с която да създадат прекрасни деца и прекрасно бъдеще. Къде са тези щастливци?

По пътя към осъществяването на мечтата има много препятствия.

За най-голямо съжаление, повечето хората се спъват още в първата буца пръст. Това дори не може да се нарече препятствие.

А именно: при първото изкушение веднага се взема решението – по-добре врабче в ръката, отколкото орел в небесата. Докато чакаш обаче, попътен вятър, врабчето ще отлети и ще си останеш с разбитото корито.

Следва пълен отказ от мечтата със съответните последици. В най-добрия случай накрая ще се получи обикновена, земна, не, не любов, а просто привързаност. С всички радости и трудности.

ИНСТРУКЦИЯ ЗА ЩАСТИЕ

Това е най-често разпространеният стереотип, насаждан в семейството, училището, университетите, СМИ... въобще в целия ни живот. Образът на малкия човек, земен по същността си, държач в ръцете си врабче.

Другите, упоритите, които са малцинство, преследват мечтата си. Затова спрямо тях всепроникващата Система използва други методи. И те също попадат в тези, на пръв поглед примитивни уловки на жреците. Уловките, които са заложени в технократичния свят, в методите на въздействие върху човека.

Такива хора се успокояват: та как ще намеря любовта, ако не пробвам (това - онова). На практика те не се доверяват на себе си, на своите чувства, дадени им свише. И окончателно се оплитат. Като начало просто се отдалечават от осъществяването на мечтата си. После я размишват. И в крайна сметка се отказват, тичайки след врабчето.

На мнозина веднага им "провървява". Обикновено това става в младежка възраст. Нека си спомним Ромео и Жулиета.

В наше време най-често влюбените се запознават в училище, в началните курсове на университета. Две чисти души се сливат и в голяма любов живеят и раждат деца.

По пътя им има достатъчно много препятствия, които често се оказват непреодолими за тях. Като че ли всичко е против тях. Това става в случаите, в които влюбените разбират неправилно действителността и не могат да осъзнаят, че целият свят е пред тях.

Отначало подиграв-

ките само ги карат да крият чувствата си, да се крият те самите, да отбягват другите, докато най-накрая това се превърне в навик. Сетне идва завистта, сплетните, клюките, неразбирането от близки и роднини, опитите на роднините от едната или от другата страна да намерят най-подходящата половинка и т.н. Съмненията прерастват в кавги, неприязън. И любовта се разрушава.

По-точно отива си огромната енергия на Любовта. Тя не може да живее при такива условия. Добре се вижда какво следва по-нататък. Ако евентуално тя не си отиде, то тези хора окончателно ще унищожат в себе си всички положителни чувства и емоции. Остава им обаче, още един шанс.

Само този, който съхрани своята мечта и й остане верен, който не обръща внимание на подигравките, сплетните, интригите и т.н., който върви по пътя си, той ще осъществи това, което е замислил. Той ще намери своята половинка и с огромна Любов ще осъществи прекрасна си мечта и ще доживее щастливо с нея до дълбока старост.

От такава любов се раждат прекрасните деца-Богове, за които е мечтал и Всевишният, създавайки Адам и Ева.

Ще се опитам ясно и достъпно да пресъздам гореканзаното в притча.

Притча за трите красиви рози

Рано пролетта, в уютна градина на брега на реката, разцъфнали три красиви рози. Поглед не можеш да върнеш от тях. Финият им аромат се стелел километри наоколо.

Обичали ги всички – родители, цветя, трева, Земя и Слънце, Луна и звезди, река, зверове, птици. И от тази Любов те от ден на ден ставали още по-красиви. Всеки искал да спечели вниманието и благо-разположението им. Разказвали им много красиви истории.

Но се случило така, че и на трите сестри най-много се харесал разказът на ласкавия Вятърко за великия и могъщ Океан. И трите се влюбили в него, въпреки множеството примамливи предложения.

От своя страна океанът също бил слушал много за красотата на розите. От вятъра, от чайките, от Слънцето, Луната, звездите, или пък от обикновените пътешественици. Много му се искало поне за частица от секундата да ги види, ако ще само с крайчеца на околото си.

Сили имал достатъчно. Но винаги трябвало с огромен труд да ги сдържа, тъй като знаел, че изпълнението на неговото желание ще причини наводнения и много нещастия на всичко живо. Не можел да гради своето щастие върху нещастията на другите. Можел да пожертва себе си и много пъти го доказвал, притчайки се на помощ на всички. Но тук имало непреодолими препятствия.

И решил:

- Все пак и така ги обичам, което само по себе си е голямо щастие. Тази любов многократно увеличава моите сили и способности. Ще взема да насоча своята любов към това да подобря света и благополучието на околните.

Сестрите вече разбърнали, че океанът иска да се запознае с тях, но не може да ги достигне без да унищожи

всичко по пътя си. И заради това, го заобичали още повече.

Настъпило време, в което вече не можели да живеят без него. Нищо не ги радвало. Престанали да ядат, да пият, да спят. Освен това, ги мъчели съмнения: коя от тях, все пак, океанът обича най-много.

Розите вехнели пред очите на всички. Всички наоколо се разтревожили.

И те решили сами да плават. Това се оказало далеч не леко. Трябвало да оставят всичко любимо, топлия уют и да отплават незнайно къде. Трябвало да избират.

Любовта победила. В една чудесна ранна утрин те се простили с всички и отплавали по чистата хладна вода. Три прекрасни, ухаещи рози.

Няма да описваме тежкото прощаване.

Пътешествието било увлекателно. Те видели и чули много нови неща. Много препятствия срещнали по пътя, но любовта ги пазела.

Привечер почувствали умора и, тъй като трябвало да пристигнат при океана в пълната си красота, решили да си починат. Осъществяване, че брегът-красавец гостоприемно ги поканил на гости.

Много невести били гледали към него, но той още не бил избран. Подобно на всички и той бил слушал много за красотата на розите. А сега, като ги видял с очите си, буквално се вцепенил. И между другото, направил предложение на най-малката и красива роза. Розичката вежливо му благодарила, но казала, че обича океана и, че той все някога ще срещне тази, която ще го заобича.

Красавецът-бряг не

се отчаял. Преглътнал и направил предложение на средната роза.

Предложението я поласкало, но тя все пак устояла и решила да плава по-нататък.

Тогава красавецът-бряг събрал всичките си способности и чар и направил предложение на най-голямата от трите рози. Тя си казала:

- Какво още искам? Животът си тече. Много хубави предложения отхвърлих досега. Там всички ни обичаха. Сега плавам незнайно къде. Не мога да се върна. Реката няма да потече обратно.

Как ще се отнесе океанът към нея също било неизвестно, защото имала сестрите си за съперници, а те не били по-лоши от нея. Вероятността да избере нея била малка. И тогава край.

Тя решила: по-добре врабче в ръката, отколкото орел в небесата. И дала съгласието си на красавец-бряг. После обяснила всичко на сестрите си.

Красавецът-бряг бил неизмерно щастлив. Веднага отпразнували сватбата. Сестрите си поплакали, а след сватбата по-младите сестри отплавали нататък. За да не изкушават съдбата повече и за да стигнат по-бързо до океана, те решили повече да не спират никъде.

Всички виждали какви прекрасни рози плават и мнозина им правели съблазнителни предложения. Но любовта към океана у тях била твърде силна и те не желали да изменят на мечтата си.

Макар че средната розичка започнала да се позамисля. Най-напред съмнения у нея породил красавецът-бряг, а след това и най-голямата сестра.

Тя започнала да осмисля живота си. Всички наоколо получават удоволствия, а те двете вече толкова време са верни на своя океан. И изведнъж чула гласа на другия бряг:

- Розичке, розичке, толкова си красива, дай поне едно листенце.

Тя решила да не обижда брега и му дала листенце. Нали имала много, океанът нямало да забележи.

Зарадвал се брегът. Неговата радост се предала на розата и тя получила голямо удоволствие. Приятно е да доставиш радост някому.

Единствено най-малката роза се държала здраво. Тя подхвърлила на средната роза:

- Скъпа сестричке! Не трябва да ти става приятно за сметка на другите. Какво ще си каже океанът, ако неговата роза така си раздава листата на други-

те. Та не им ли стига, че ни виждат и усещат красивия ни аромат.

Но средната роза държала на своето. Още повече, че изпитала удоволствието от това да дава листа.

Другият бряг като разбрал за листенцето, се просълзил и помолвил да не го обиждат. И също получил листенце.

Средната роза отново изпитала удоволствие, но забелязала, че радостта ѝ била по-различна от първия път, макар и не по-малка. На нея и харесало разнообразието. Понравило ѝ се и това, че като доставя радост, при това различна от аромата и външния вид, на другите, самата тя също получава удоволствие. Помислила си:

- Какво от това, че в тези малки отрязъци от време забравям за своята мечта.

Освен това успяла сама себе си да убеди, че от получените удоволствия става все по-разкрепостена, знаеща и привлекателна. И още по-прекрасна.

А най-малката роза си мислела само за океана. Тя не си представяла живота без него дори и за частица от секундата. Вече не разбирала как е могла толкова време да живее без любимия. Чувствала го всяка секунда с всяко свое листенце, с всяка своя клетка.

Тя го обичала все повече и повече. Вълните на живота я поглъщали. Това било море, дори цял океан от любов. Струвало ѝ се, че не просто плава по реката, а океанът на любовта я носи със скоростта на светлината. Не - със скоростта на мечтата. Нейната голяма мечта, от която никога не се откъзала.

Океанът знаел, че трите прекрасни рози плават към него. Той се засутил, вълнувал се като ученик. Боял се

като малко момче, че ако не направи нещо както трябва, ще го накажат. Не знаел какво да направи. Бил силен и могъщ, но тук се оказал безсилен:

- Три крехки рози. Какво да правя с тях? А как да позная единствената?

И изведнъж почувствал вълни. Но не своите, а някакви други, непознати за него до този момент сили, които го повдигнали и понесли, като пращинка. Него, огромния океан.

Нищо не можел да направи със себе си. Той почувствал, че това е тя, неговата роза, неговата любов, тя го е обхванала, неговата мечта. Отначало летял със скоростта на най-силния ураган, след това с тази на звука, на светлината. И накрая - със скоростта на мечтата.

И тъй като розата трябвало още много да плава до океана, две души, два океана от Любов се срещнали в беззвучен танц във Вселената. За тях изчезнало пространството и времето. Те знаели, че винаги и навсякъде ще бъ-

дат заедно, прекрасната Роза и великият Океан. Че ще имат много прекрасни деца, на които ще подарят божествената любов.

Творецът бил много доволен. Когато създавал света, той мечтаел именно за такава любов. И неговата мечта се сбъднала. Както и мечтите на прекрасната роза и на великия океан.

Ето тази удивителна и проста история за любовта. За трите на пръв поглед еднакви рози, които получили своето щастие, всяка според силата на мечтата си.

Да, наистина, мисълта-мечта е материална, ако е светла, постоянна, ясно формулирана, и много силна.

Ярки примери са това в "Алените платна" на Ал. Грин или Чайка на Р. Бах.

Но мечтата сама по себе си не може да се изпълни, ако не е подкрепена от мощни и решителни действия. Ако ще цял живот да мечтаеш, ако не се упражняваш, никога няма да победиш световния шампион по шах или по гимнастика...

Мнозина срещат някого, от когото остават без дъх. Защо са нещастни? Няма взаимна любов? Но защо?

Може би това не е божествената любов, а неговата самота, любовта му към себе си?

Човек си мисли така: - Той (тя) не ме обича, чувствам се зле, страдам, той не разбира - значи е лош, а аз съм добра (добър).

На практика обаче е обратното. Ако обичаш, просто обичай, а не искай удовлетворение на капризите си. Истинската любов винаги се чувства. Не може да не я забележиш.

Иначе излиза, че обичаш себе си. И тъй като на теб ти е зле, то значи, че половинката ти е лоша. Тя е длъжна да те глези, да те гощава, да ходи на пръсти и т.н.

Такива хора не се интересуват какво им е на тези, които си въобразяват, че обичат.

Те не се замислят дали на любимия му е хубаво. Интересува ги единствено собственото им състояние - морално, физическо, материално. Те не само не са готови да дадат жи-

вота си за любимия, но сами се стремят да го унищожат, ако не изпълни прищевките им.

Вероятно, поради това е казано - от любовта до омразата има само една крачка.

Парадоксално е, но божествената любов се проявява като любов към децата, а не като любов между мъжете и жените. Навярно, след като не са осъществили своите мечти, след като са направили куп грешки, след като не са получили, нито отдала, истинска обич на любимия, цялата си сила, не реализираният потенциал на човека се пренася върху децата.

Най-често това се случва при майките. При това, без да се изисква взаимност. Именно в това се състои нейната божественост, че не зависи от никого и не моли за нищо в замяна. Дори ако детето е пияница, разбойник, наркоман, а за другите е най-лошият, за майката няма подобър човек на Земята.

На пръв поглед всичко е просто - мечтай и въплъщавай мечтата си по отношение на любимата така, както към детето. И ще настане рай още приживе за теб и за любимата ти.

Но ние, желаейки да получим ежеминутно удоволствие, сами разрушаваме този рай, който ни е даден свише. И любовта загива, с повод и без повод всеки воюва с всеки и се лее кръв. В това число кръвта на милиони още неродени деца. Хората умират от епидемии, болести, злоба и ненавист. И стене майката - Земя.

Днес вече е добре известно, че с цел поробването на хората и използването им за свои собствени цели, световните управници - жреци са разработили Система. Всепроникваща Система за управление на света, държавите и континентите, на-

циите и расите, на всеки човек. Там няма място за Любов и Щастие.

Но с разкриването на тайните на жреците са дадени и начините за противодействие на Системата. Човек от край време е свободен сам да избира в какъв свят да живее. В изкуствен, жречески свят, с отровна околна среда, с осакатени човешки души, с всички пороци на технократичния свят.

Или пък в естествен свят, Божествения.

Променяйки мечтата си, отдалечавайки се от истинската любов заради привидно спокойствие и моментни удоволствия, ние не само се отказваме от рая, но и бързо-бързо бягаме към ада. Раждаме деца за него, водим там и своите близки. Вече целият свят е на границата на вселенската катастрофа.

Има ли изход? Разбира се, има!

Светът е устроен така, че всеки, буквално всеки, осъзнавайки Истината, разбирайки, че мисълта е материална, че не трябва да изменя на мечтата си, че ако ясно си представя мисълта-мечта, с чисти помисли, пристъпвайки към нейното осъществяване, с Божия помощ, престъпва вратите на Рая още приживе. Рай за него и любимите му същества.

Но, за да бъде рай вечен, мъжът и жената трябва да създадат свое пространство на любовта. За любимите хора, за децата, за целия род. А това няма как да стане без Родово именование.

Именно това е щастieto на практика: светло и истинско настояще. Когато две обичащи се половинки живеят, творят, раждат и възпитават деца в своето Родово именование, в своята малка Родина.

Виктор Медиков - с любов и най-добри пожелания

Защо не съм...

Аз пак си спомням този град с родопски чар и пъстрота, затуй го виждам вечно млад с лика засмян на пролетта. Не ще забравя този край, безумно чуден райски кът, богат и свеж кат месец май, желан от мене всеки път. Защо не съм родопско чедо с родопска хубост, красота, с лице червено, а не бледо, с меден глас и чистота? О, скъпи краю, разбери веднъж обикнал те човек по теб в огън ще гори - смъртта без теб - ще бъде лек. За туй те моля от сърце, спомни за мен ти някой ден. Подай ми честно пак ръце - ще бъде щастие за мен!

Недей признава...

О, боже, колко много нежност откривам в погледа ти мил, защо с престомена небрежност ти мислиш, че си всичко скрил? Но моля те, недей признава - ще бъде много земно! Реших сърце ми да узнава туй що казват е вълшебното!

Николина АЛЕКСИЕВА

Чакано завръщане

Скъпи, далечни и мили спомени винаги ме връщат в родното ми село, в душата ми реят думи спотаени, неизказани за нещо отминало. Мила мамо, под твоите грижи растяхме, три деца се трудихме, учихме, успяхме и различни пътища поехме, свои семейни гнезда свихме. Родната ни къща там остана, скътана в чистота и засмяна, двора с цветя и лозницата голяма, а самотна, майко, ти остана.

От годините свита и прегърбена, ти пак шеташ в двора, в къщата, с белите коси в труда вгълбена, ти за мен остана все същата. Неумолими са законите на битието, за някои жестоки, за други - добри, всеки е на път към неизвестното с надеждата да му наспори. И мислено се връщам в родната къща с преживяното детско усещане и майка ми, тя все същата на прага да чака - моето завръщане.

Георги ТАНКОВ

ПРЕДИ ЧЕТИРИНАДЕСЕТ ХИЛЯДИ ГОДИНИ

(Продължение
от миналия брой)

Къде са били земните полюси

Преместването на Земята от предишната ѝ орбита на сегашната се е съпровождало и с преместването на нейните полюси.

При това, земната ос не веднага е започнала да преминава през тази точка, която ни е толкова добре известна от глобуса и която е обкръжена с белите полюси на полярния сняг.

Известно време, извършвайки своя вече по-забавен път по по-отдалечена от Слънцето орбита, Земята ако не се е преобръщала, то във всеки случай се е разлюлявала в пространството, докато различните сили, които въздействали върху нейното движение, не се уравновешили.

При това полярните райони, които са най-малко осветени от Слънцето не винаги са съвпадали с днешните. Очевидно в това е причината за многобройните съобщения за рязко застудяване, настъпило след катастрофата.

Така «Попол Вух», свещената книга на индианците киче съобщава, че след катастрофата внезапно «настанал велик студ, Слънцето не се виждало».

Митове от древно Мексико и Венецуела разказват, че скоро след катастрофата настъпил страшен студ и морето се покрило с лед.

Някои индиански племена помнят за далечни преходи по ледовете на замръзалото море.

Такова свидетелство е особено многозначително; та нали сега тези райони са разположени близо до екватора, и тези, които живеят там, не виждат нито лед, нито сняг и им е трудно даже да си представят, че морето, бурната и обширна повърхност на океана може да се превърне в твърда и студена повърхност, простираща се до хоризонта.

А племената, които сега живеят в тропическите гори на Амазонка и досега пазят спомена за ужасно дълга зима, която последвала след потоп, когато хората замръзвали и умирали от студ.

«Зенд-Авеста», свещената книга на древните перси също разказва за царя на тъмнината, който искал да направи необитавана благословената родина на древните арийци и изпратил студ и мраз върху нея.

При всички народи представата за света, такъв какъвто е бил преди потоп, е свързана с митове за златен век, когато

Студ е сковал земите около сегашния екватор, океанът е бил покрит с лед

е било толкова топло, че хората нямали нужда от дрехи, а благодатната земя давала реколта по няколко пъти на година.

За това разказват и «Зенд-Авеста», и преданията на американските индианци, и китайски източници. А в древно мексиканско предание пряко се говори, че преди катастрофата «Слънцето е побило близо до Земята, отколкото сега, и неговата благодатна топлина правила дрехите излишни».

«Ведите», свещените книги за знанията на арийците, дошли в Индия, също съобщават за рязко застудяване в районите, които преди това са били тяхна родина. Ето какво узнаваме за предците на арийците:

«Слънцето, луната и звездите изгрявали над тях само един път в годината и годината им се струвала като един ден и една нощ».

Известно е, че полярна нощ и полярен ден има само близо до полюса. Следователно, причината за настъпването на засту-

За това разказва и «Ригведа», книгата на свещените химни, която арийците донесли със себе си в Индия.

Там се говори за Голямата Мечка, която стои точно над главите, за звезди, които се движат в кръг по небето, за Слънце което изгрява веднъж в годината.

За живеещите в древната прародина на арийците годината се равнявала на един дълъг ден и дълъг нощ.

По такъв начин става дума не толкова за рязко сурово застудяване, но и за цяла поредица астрономични промени.

Освен това, има и други доводи за това, че наклонът на земната ос не винаги е бил такъв, какъвто е сега.

Как биха могли тогава в райони, близки до сегашния Полярен кръг да растат тропически гори?

Нима в Шпицберген или в Антарктида би могло да се открият каменни въглища или нефт?

Египетските жреци казвали на Херодот, че полю-

космическо тяло, приближило се към Земята.

Религиозните митове най-често говорят иносказателно, скритият смисъл е понятен само на посветените в тайните на езотеричните учения.

Затова, да се разшифрова смисъла на подобни сведения – е достатъчно трудна работа, а резултатите често биват противоречи-

ви.

Обяснявайки причината за катастрофата, древноиндийските свещени книги казват, че тя е била предизвикана от «бог Хаягрива, който живеел в бездната». В халдейските митове – това е «архангел на бездната», а при майте – бога на бездната Хуракан.

Какво се крие зад този символ?

Мнозина казват, че това зло начало, което се явило от бездната на пространството, било някакво космическо тяло, което внезапно се появило на нашето небе.

Сред гръцките митове има предание за Фаетон, син на Хелиос (Слънцето). Фаетон, помолил баща си да му даде за един ден да управлява слънчевата колесница.

Но синът не успял да насочи конете по обичайния път и се приближил твърде много до Земята, като я изпепелил със своя зной. За да спаси живота, Зевс го поразил с мълния и Фаетон паднал.

Когато Солон бил в Еги-

пта на нейния спътник, който се въртял около нея преди появата на Луната.

Хоербигер направил сложни и подробни математически пресмятания, които потвърждават нахлуването в земната атмосфера на някакво гигантско космическо тяло.

Съгласно друга хипотеза, огромната приливна вълна, земетресенията, рязкото усилване на вулканичната дейност, са предизвикани от Луната, попаднала в полето на притегляне на Земята.

Преди това нашата планета не е имала спътник, а Луната е била блуждаещо тяло в пространството на Вселената.

Но, нима има някакви сведения за това, че преди катастрофата не е имало Луна? Оказва се, че има.

Карибите, едно от племената от басейна на река Ориноко твърдят, че преди това на небето не е имало Луна. Именно нейната поява се свързва с разризилата се катастрофа.

Такива предания има и при другите индиански племена. В тях се говори за падането на Луната върху Земята, което е причинила гибелта на много хора и е изпепелило гората. Това много напомня на мита за Фаетон.

Не случайно, и майте в своите хроники, които стигат в периода преди потоп, никъде не говорят за Луна. Нощното небе при тях осветявала не Луната, а Венера!

В Южна Африка бушмените, които пазят в митовите си паметта за епоха, съществувала преди потоп, също така твърдят, че преди катастрофата на небето не е имало Луна.

На юг в Гърция, в центъра на Пелопонес живели аркадийците – народ от тази същата приказна страна Аркадия, страната на блажените, където не познавали нито грижа, нито тъга.

Такава рисували аркадийците родината си преди потоп, когато още Луната не е сияела на небето. По-късно елините така и наричали аркадийците «долунни».

За това, че някога на земното небе не е имало Луна, е писал в III век преди н.е. Аполлоний Родиус, главният наблюдател на великата Александрийска библиотека. При това той е използвал древни ръкописи и текстове, които не са достигнали до нас.

Друго предположение се състои в това, че това космическо тяло би могъл да бъде гигантски астероид, паднал на Земята или прелетял много близко до нея.

Възможно е, този астероид, въртейки се около Слънцето по удължена елипса, през определени периоди, измервани с много хилядолетия, да преминава близо до Земята, предизвиквайки всеки път гибелни разрушения.

За потвърждение за тази хипотеза служат съобщенията за периодичност на катастрофата, която всеки път отхвърля човечеството назад.

Римският историк Цензориус е писал в III век преди н.е., позовавайки

се при това на вавилонски храмови записки, че подобна катастрофа застига нашата Земя периодично на всеки 21600 години. Но хипотезата за периодичността на катастрофата е съществувала не само във Вавилон. Тя е известна и в Индия.

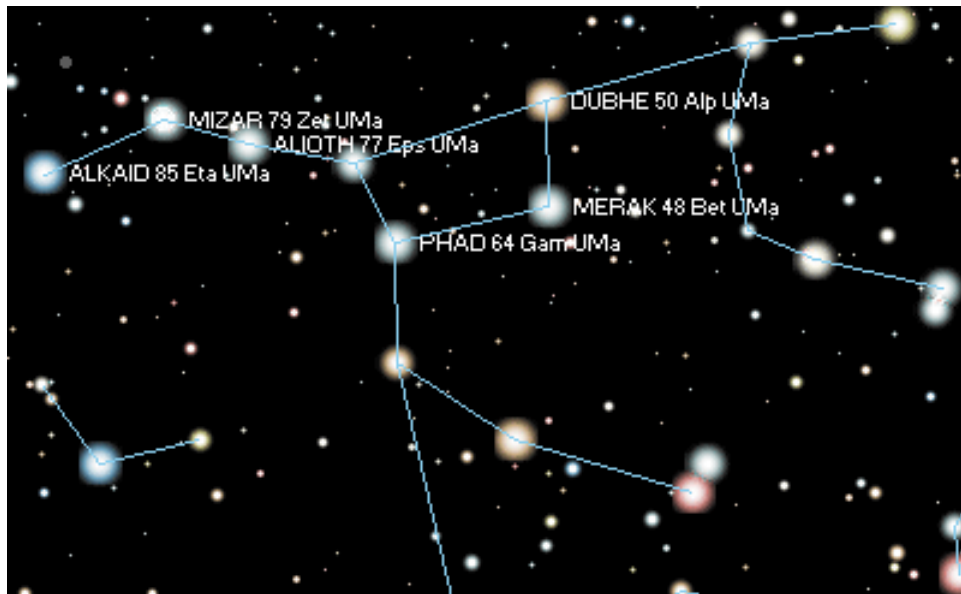
«Пураните», свещените книги, съобщават, че подобни катастрофи, които се съпровождат с потапянето на континенти са циклични. Те могат да се предскажат подобно на слънчевите затъмнения.

«Вие помните само един потоп, а такива е имало много и преди това – казвали на Солон египетските жреци – От време на време вашата цивилизация, както и други народи, се унищожават от вода, която се сгромолява от небето... В миналото човечеството е било заситано и ще го постигнат и в бъдещето многобройни катастрофи».

Такава представа битувала и в Америка. Майте, например, живели в постоянно очакване на повторението на катастрофата. Те смятали, че всяка от епохите, през определен промеждутък от време, завършвала с катаклизъм.

Представите за цикличност на катастрофите са сложили отпечатък и върху библейските текстове. Това е намерило израз, в частност, в нейните пророчества за «края на света».

Ние виждаме, по такъв начин, че религията и преданията на различни народи говорят за периодичност, за повтаряемост на катастрофите. (Следва)

В «Ригведа» се казва, че съвездието Голямата мечка е точно над земята на арийците

дяване би могло да бъде внезапната промяна на наклона на земната ос, приближаването на полюса към мястото, където първоначално са обитавали арийците.

сите на Земята и екватора са си сменяли местата три пъти.

Гибел от бездната

Голямата част от хипотезите за причините за катастрофата, застигнала Земята, се основават на това, че тя е била предизвикана от космическа причина.

Възникването на огромна приливна вълна в района на Атлантика и нейното отстъпление от крайбрежието на Китай, би могло да бъде предизвикано от

пет, жреците, чиито храмови записки, според Платон и други древни автори, стигали в миналото до хиляди години назад, са му казвали по повод на този мит:

«Това звучи като обикновено предание, но в действителност описва отклонението на небесните тела, които се въртят около Земята, от техния курс.»

Австралийският учен Хоербигер издигнал хипотезата за това, че катастрофата е била предизвикана от падането върху Зе-

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,

Нашата амбиция е този вестник да се превърне във ваш вестник. Вие фактически да го списвате. Искаме страницата «Съмишленици» да заеме по-голямата част от него.

Благодарим ви предварително. Няма да откажем, ако ни помогнете и финансово.

Пишете ни. Споделете с нас мнението си за вестника. Дайте своите препоръки към нас.

От редакционния колектив

РОДОВО ИМЕНЕ

Форум
www.viaviva.net/jivdom

Проектант на главата и герба
художник Христо Танев

Главен редактор
Атанас Панчев
Зам.-главни редактори
Мария Стаева
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Константин Стамболиев
Сергей Инджов
Красимир Нотев
Стефан Йорданов
Рени Радева
Росен Минков

Адрес на редакцията:
1172 София
кв. «Дианабад»
ул. «Никола Габровски» №1
Хотел «Диана 1»
ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86
факс: 962-16-87
e-mail: rodovimie@yahoo.com
www.rodovo-imenie.org

Издава
Издателска къща
«Нова Цивилизация»
ЕООД - София
НВБ банка
«Биохим» - АД,
централно управление -
София
С/ка 1031647309
Код 66096608

Отдел разпространение:
0888/693359

ISSN-1312-7063